

Képzeld el...

Furcsa történetek...

Irodalmi folyóirat

**Kovács Daniela a Verslistás plakettel
Budapest, 2019. április 13.**

**Kutasi Horváth Katalin: Fagyöngylét és
Kovács-Popa Daniela: Lélekütemek c. köteteinek bemutatója**

Kedves Olvasó!

Képzeld el... című irodalmi folyóiratunk ez évi második, tematikus számában 19 szerzőtől olvashatunk harminc - 16 prózai és 12 verses formájú - alkotást: furcsa, különös novellákat, elbeszéléseket, könnyed, tréfás dalt, elmélázásra készítő haikukat, apevákat, mély gondolatokat feltáró hangulat- és lélekképeket. Mindeközben elfilozofálhatunk azon, hogy vajon mi a furcsa. Az élet? A körülmények? Vagy az emberek, akik felbukkannak a történetekben? Netalán az írói nézőpont, látásmód? És persze azon is érdemes egy kicsit gondolkodni, hogy az átlagos a fura, vagy az átlagtól, a megszokottól való eltérés a különleges, a szokatlan?

Fájó? Borzongató? Meglepő? Misztikus egy-egy történet?

Egymás írásaiban érdeklődéssel való elmélyülést, nagyon kellemes olvasgatást, feltöltődést, rácsodálkozást, szórakozást, elgondolkodást kíván:

Kutasi Horváth Katalin szerkesztő

Szabóné Horváth Anna: Juliska mesélte...

Tudod, ez már régen volt, azért is merem elmesélni. Ez akkor történt, amikor virágzott a szobakiadás a német turistáknak. F fiatal házaspár voltunk két gyerekkel, új házában, kölcsönrel. A tetőtér kiadásra került. Akkor még nem volt internet. Tábla a ház előtt, és közvetítő iroda...

Történt egyszer, hogy én hátul tettem-vettem a veteményesben. Az uram boldogan szaladt hátra, hogy megvan a jövő heti vendég. Most foglalta le egy magyar barátjuk. Egy német család lesz két gyerekkel. Örültem én is. Takarítás után szaladtam kitárni a kaput, nehogy valamilyik szomszédhoz parkoljanak le, mert mindenki igyekezett egy kis pénzt csinálni. Szerencsére hétvége volt, és a férjem a ház körül tett-vett. Csinosította az udvart, hogy kívül is megfeleljen mind küllemre, mind pedig kényelemre a kedves vendégeknek. Sőt, hogy a kedvükre tegyen, kicsit megtanult németül beszélni is. Jómagam, mivel a gyerekek kicsik voltak, és még nem dolgoztam, reggelit is készítettem, ha igény

volt rá. Egyszer arra lettem figyelmes, hogy a párom betessékeli az autót. Előkészítettem a vendégkönyvet, ők pedig hurcolkodtak a férjemmel. Szaladtam egy kis hűsítőért. Látszott, hogy nagyon fáradtak, de a férjet nem láttam sehol. Pislogva kérdeztem az uramtól:

- Hát a pasi?

- Majd jön az is! - súgta vissza. Minden rendben, ő már megkérdezte.

- Reggelit is kérnek négy főre, a két gyereknek gabonapelyhet, müzlit és tejet! - hangsúlyozta ki az uram magyarul-németül. A nagyjából velünk egyidős nő pedig mosolyogva bólogatott.

Eltelt egy jó óra, és szaladt az uram szitkozódva.

- Mi a baj? - kérdeztem.

- Nem hiszem el, hogy ez a pasi ilyen lökött, kézzel-lábbal integettem, de még a kocsijukat is láthatta, hogy itt áll, de még csak nem is lassított, meg, mint a félszemű. Megyek, visszahozom!

- Honnét tudod, hogy az?

- Hát a rendszámról, egy helyről valók, egyedül volt, a nő meg azt mondta, majd jön!

De amire elmondta, már az öreg trabink száguldott is utána. Olyan fél óra múlva jött vissza lógó orral.

- Nem hiszem el! Akárhogy jeleztem neki, villogtattam, integettem, dudáltam, az meg, mintha menekült volna előlem, annál jobban nyomta a gázt. Feladtam...

- Majd visszajön! - vigasztaltam.

Közben az asszony a két gyerekkel összeszedelőzködött, és elment. Az idő szaladt, hamar jött az este, a gyereket fektettük. Ők még sehol. Persze kulcsuk volt, de bosszantott, hogy a férfi sem jött vissza.

- Biztos találkoztak valahol! - nyugtatott a férjem.

- Reggel mit csináljak? - kérdeztem.

- Te csak vidd fel nyolcra a négy reggelit! - mondta, aztán elaludtunk.

Éjjel hallottuk, hogy megérkeztek és felmentek a lépcsőn, sőt a férjem azt is, hogy két kocsival. Megnyugodtunk. Reggel finom léptekkel lépdelt le a garázsba, nehogy felzavarja őket, és elment dolgozni. Rám maradtak a gyerekek és a reggelikészítés, ami minden figyelmemet lekö-

tötte. Igyekeztem többféle ételt rakni a tálcára, friss pékárut, zöldségeket, gabonapelyhet, hideg-meleg tejet, kávé, ami két jókora tálcat megtöltött. Tehát egyet fordulnom kellett. Nyolc előtt két perccel felkapcsoltam a lépcsőházi villanyt, hogy jelezzem érkezésem. A szobaajtók zárva voltak, így nem tudtam megkérdezni, hogy a teraszra kérik-e, ezért az előszoba asztalára helyeztem, helyet hagyva a másik tálcának is, amiért indultam vissza.

Amire felértem a másikéért, már kijöttek. Megvolt a férfi is, de amikor megfordult és egymásra néztünk, majd kiejtettem a kezemből a tálcat. Aztán zavartan köszöntem:

- Szervusz!

- Szia! Lám csak, milyen kicsi a világ, hogy te laksz itt! - mondta, miközben elvörösödött.

- Az! - feleltem szűkszavúan a több településsel arrébb lakó nős ismerősömnek, akin láttam, hogy kényelmetlen a helyzet.

Nem árultuk el. Titkát megőriztük. Férjemmel azóta is megemlegetjük, és jót nevetünk, hogy szegény német férfi menekült előle, amikor „üldözőbe” vette...

Kutasi Horváth Katalin: Ködbe veszve

Furcsa, ha a ködben
Szembejövök magammal?
Ha ismerősnek tetszem,
S belém karolok?
Ha elmondom, hogy mi bánt,
Bár nem is kérdeztem,
De barátságos mosolyom
Erre biztatott?
Hisz mehetnénk mi együtt is,
Egymást erősítve,
Így nem lennék már

Magamnak
Olyan idegen!
S ha nem érteném,
Mit akarok,
Visszakérdezhetnék:
Biztos vagyok magamban?
Hisz más is lehetnék...

Ha kívülről szemlélném,
S hallgatnám magamat,
Objektívebb lennék?
Vagy akkor is csak én?
Harmadik is kéne,
Ki megítélne minket,
Aki nem én volnék,
Csak valaki más...

De ha ködbe vesznék,
Mindketten eltűnnénk?
Vagy csak, aki szembe jött,
S magamra talált?
Honnan tudnám akkor,
Ki vészett el bennem,
Hogy ki merről jött,
S hogy merre tart tovább?

Melyik voltam én?
Hisz felfordult a világ,
S csak én maradtam benne
Nagyjából magam,
De a másik énem
Pontosan ezt hiszi.
Hogy is van ez akkor?

Lehetek magam?
 Kilehet az ember,
 Ha nem tudja, ki lehet,
 Ezért aztán jobb,
 Ha magába karol,
 Úgysem támaszkodhat,
 Csak saját magára,
 S ha azt látja,
 Hogy szembejön,
 Ölelje csak át,
 Ne szalassza el
 Az utolsó esélyét,
 Hisz önmagunkon kívül
 Ki figyelne ránk?

Dobó Georgina: Egy hely, ahol bármi megtörténhetett

Furcsa-e vagy sem, de volt egy hely, ahol bármi megtörténhetett, ahol sok minden történt.

Tizenévesen kezdődött a szenvedély, hogy barátnőmmel elkezdtünk járni a Forma 1-re. Éltek ott rokonai, így Ő már nem először járt ott, nem volt újdonság számukra a Száguldó Cirkusz. Én elnyomottan, baráti tolmácsként érkeztem szállásért, jó szóért, ételért cserébe.

Kedves emberek voltak Ágiék, szerettem őket nagyon.

Szokás, hogy Forma 1 ideje alatt vendégeket fogad a környező településeken, aki csak tud. Sokan élnek ezzel a lehetőséggel, hiszen a dugók miatt olyankor szinte megközelíthetetlen a pálya, a parkolók tele vannak, méregdrágák, nem olyan egyszerű a Ring közelébe kerülni ilyenkor, szinte csak gyalog. A taxik persze kivételt képeznek minden alól.

Régen nagyobb Élet volt ott, mostanában építik át, haldoklik minden. Pár éve így nem is voltam. Már nem a régi semmi. Nehéz volt kiszállni, talán nem is lehet végleg. A lehetőség adott, hogy menjek, az élmények örökké szívünkben élnek.

Barátnőm családjához csak pár évig jártunk. Utána hirdetett munkát találtam ott és egy idős házaspárnak tolmácskodtam, segítettem a reggeliztetésnél. Ők több helyre elengedtek, de ha nagy baj volt, menni kellett. Rengeteg vidám perc köt e helyhez. Bármennyire is szeretne komoly lenni az ember és tisztelni a vendéget, nem mindig lehet megállni nevetés nélkül a különböző élethelyzeteket. Idős házaspár, olcsóbban adják a szállást, míg odajártam, 10-15 évig árakat sem emeltek. A szálláshoz általában reggeli jár. Változatos, ki mit kért az egyszerű margarin, tea, kávé, dzsem mellé. A legmaradandóbb a ham end eggs volt. Viola néniék pont császár szalonnát tartottak otthon. Kénytelenek voltak megelégedni egy rántottával.

Egyik év varázslatosabb volt, mint a másik a sok unalmas perc között.

Misi bácsi, Viola néni férje kiültetett az utcára, hogy fogjam bájos mosolyommal, fiatalsággommal a vendégeket. Eme örült világban ott üldölgélvén jött egy csapat, melynek egyik tagja kizsarolta csókomat egy üveg pezsgőért. A svájciak mindig csokit hoztak.

Voltak visszatérő figurák, akik bearanyozták az életet.

Volt, hogy a Ring körül sétálva idegenek bebugyoláltak egy zászlóba. Ez az egyik legszebb emlékem ott. Pedig nem is a finneknek szurkoltam még akkor.

Schumi után Button volt a kedvencem. Mindig rosszul sikerült szerződnie, sajnálom, de végül is világbajnok lett többször.

A korrupt bejutásainkat hanyagolom. Manapság már nem működik sajnós.

Volt, hogy 5 perc után kijött egy szomorú csapat. Elkértem a jegyüket.

A beléptetők csak nevettek, hogy végre bejutok. Valamilyen tribünre szólt, nem a legrosszabb helyre. Egyhelyben ültem másfél órát, és alig láttam valamit. Szinte porrá égtem, mert ott nem volt tető. Díszkísérettel találtam csak meg a helyem. Készségesen segítettek.

Az állóhelynek nincs párja. Sétálgat az ember, és különböző szögből érzi át azt, hogy beleszáguld-e az autó, vagy el, mellette. Vannak egész közeli helyek is a pályához.

Az első legszebb esemény, mely ideköt, egy szerelemféleség. Az volt-e, már nem tudom. 3 lány közül mindenkinek ugyanaz a pasi kellett volna.

Engem akkor ott nem érdekelt semmi, csak a pálya, az autók, melyeknek hangja a lakásokhoz is elhallatszódott. Ez volt az első évem ott.

Szörnyű volt ott ülni, és beszélgetni a németekkel, miközben egy egyszerű szabadedzés volt, ami őket nem is érdekelte már reggel 9-kor.

Hogyan is ismertük meg a srácot? Timi, Julcsi a pasikat nézte, míg én elmerülten távcsővel az autókat. Annyira belemerültem, hogy egy biztonsági őr húzott arrébb, nehogy elüssenek. Ment is otthon a hajtépés, kié lesz a srác. Másnap egy zöld mellényben bevitt a pályára. Bármit megmutatott volna, de féltem a többiek haragjától, így hamar visszamentünk. Címet cseréltünk, pár levélváltás, találkozó - de végül nem lett belőle sajnos semmi komoly. Így utólag bánom.

A Forma 1-en bármi megtörténhet, bármi megtörténhetett.

Egyszer helikopterrel érkezett egy csapat. Akkoriban már Viola néniéknél dolgoztam. Mindenki azt hitte, hogy az unokájuk vagyok. Misi bácsi egyszer szerepelt az RTL klubban, megkérdezték a véleményét.

- Landolt egy helikopteres csapat Magyarországra - kezdtem el mesélni. Budapestig magángéppel jöttek, onnan taxival. Jó fejek voltak nagyon. Ez a csapat volt az egyetlen a hosszú évek során, aki az asztalukhoz ültetett a biztonsági őrkön kívül. Az utóbbiak befogtak néha erre-arra. Egyszer úgy elsóztam nekik a tésztát! Mázli, hogy nem látták. Addig vizeztem, míg végül jó lett. Házi praktikák.

Négyen érkeztek: egy pilóta, egy coopilóta, egy öreg és egy stewardess. És ez komoly. Ezen a pár szón neveltünk órákig. Persze az a srác volt szimpi, akinek felesége volt. Sokat neveltünk a semmin, a néha fellépő nyelvi akadályokon, félreértéseken is, melyből nem akadt sok.

Így elmondva talán nem is vicces ez az utolsó élmény, pedig az volt a legjobb az egészben.

A sok bemászás, szökés után gondoltam, kulturáltan állójeggyel szállok ki, melyet fizetésemből szerettem volna megvenni. És már nem volt se jegy, se több pénz nálam. Nem számítottam rá, hogy az állóhely is betelhet.

Ezek szerint vissza kell menni még egyszer vendégként. Igaz, annyira már nem érdekel, egyedül a Bokszt utca, ahova ennyi idő után sem jutottam még el.

A jegyek egyre olcsóbbak, kedvezőbbek, és valahogy mégsem. Mégsem sikerült megnéznem közelebről ezt az örült világot. Mindig tud újat mutatni.

Sok sikert kívántunk az egyetlen eddigi magyar pilótának, Baumgartner Zsoltnak a futamához, aki akkor Eddie Jordan csapatához tartozott. Rockbandája volt a vezetőjének, Jordannek. A neve mily furcsa, V10 volt! Ez a motorokban lévő alkatrészek elrendeződésére utal. V alakban 10 db. Valami ilyesmi. Erre persze csak felnőtt fejjel jöttem rá. Az ütő nem előttem landolt a koncert végén, hanem a közelemben. Így csalódottan bandukoltam aznap haza.

Rengeteg égett, kopott gumidarabkát vittem haza többször. Mára már nincsenek meg.

A falusi turizmus virágzik itt e pár nap alatt.

Nehéz zárszót találni a mesének.

Így hát csak ennyi: Vége.

Tátos Gyöngyi: Kitiltás

A sötét, hűvös éjszakába betolakodott a szürkeség. Mikor a kakas észrevette a keleti égbolt derengését, nagyot rikkantott, bele az éjszakába.

Felriadtam a szokatlan hangra. Pilláimat álmosan emeltem fel, és körülkutatva a szobát, tudatára ébredtem annak, hogy nem a busz ajtajának csapódása ébreszt. Sárbogárdon a tisztaszoba hűvös levegője borzogatja meztelen karomat. Gyorsan behúztam a meleg dunna alá, és kényelmesen elhelyezkedve folytattam az alvást. Még csak PITYMALLIK, ahogy itt mondják, van még idő a pihenésre.

Nem sokáig tartott ez a kellemes, csendes pihenés, mert a kakas folyamatos ébresztőt recsegve végleg kizökkentett az alvásból, de még a nyugalmamból is.

- Kukorékolj csak, úgyis ez az utolsó ébresztőd! Délben már levesben úszkálsz a tegnapéért - morogtam magamban, ahogy eszembe jutott megérkezésem délutánja. Nagynéném, Margit néni a baromfiudvarban

lévő disznóólhoz kísért megmutatni az újszülött malacokat. Alig hogy három lépést tettem a kaputól, a lábikrámba csípett a kakas, és felkapaszkodva a hátamon elkezdte a fejemet csípni, és karmaival a hosszú hajamba csimpaszkodott. Nagybátyám alig tudta letépni rólam. Nem ez volt az első eset. Őket is sokszor megtámadta. Csak azért tartották, mert a tyúkoknak biztos védelmezője volt a nyílt kertben. Héja oda nemigen mert leszállni.

A reggeli harsogás a háziakat is felverte. Ki-ki elindult a dolgára. Nagybátyám a disznókat engedte ki a kiskapun. Hallottam az utcán poroszkáló kondát, ahogy némelyik rőfög, ahogy a kondás hajtotta őket a legelőre. Nemsokára a tehenek is dagasztották a kissé sáros utat, nagy „MÚÚ” köszönésekkel indultak a szabadba. Mivel elmúlt az álomosságom a nagy nyüzsgés miatt, hát én is belevetettem magam a falusi élet rejtjeibe. Éppen reggeliztem, amikor a nagybátyám a lábával belökte az ajtót, és nagy hanggal újságolta, hogy a kezében lévő kismalacot ápolni kell.

- Miért? Mi baja? - kérdezte Margit néném.
- Szerintem megfázott a hűvös éjszakában. Nagyon alélt és forró a teste. Lehet, hogy tüdőgyulladása van.
- Én nem érek rá dajkálni, ezer dolgom van.
- Inkább elveszejtjük?
- Hallottad!
- Csináld vele, amit tudsz! Csak engem hagj ki belőle.
- Jó, hát akkor ennyi neki.
- Az mit jelent? - kérdeztem.
- Visszarakom a többihez, aztán majd az Istenre bízom a sorsát.
- Mit lehetne csinálni vele? Én nem tudok segíteni?
- Hát, ha elvállalod, hogy borogatod! Állandóan cseréled rajta a vizes ruhát, akkor talán lemegy a láza és megmarad.

Úgy is volt, dajkáltam az ölemben és váltottam rajta a hidegborogatást. Mikor lement a láza, elkezdett göcögni. Mintha beszélne hozzám. Olyan felemelő érzés volt! Adtunk neki valamilyen gyógyszert is, és estére talpra állt. Visszarakták a többihez. Jó érzéssel utaztam haza, hogy sikerült megmenteni egy kismalacot.

Februárban Édesapám megkérdezte, nem akarok-e leutazni vele a disznóóllásra. Még úgysem voltam soha. - Elkélne a segítség is - mondta. Beleegyeztem azzal a feltétellel, hogy nem akarom látni és hallani a disznó halálát. Utazásunk másnapján reggel korán vágták le a disznót. Ablak, ajtó duplán bezárva, halkán járkáltak a házban, hogy a kényes „pesti jány” akaratát teljesítsék. Mire felébredtem, szegény pára már a hátsó udvar földjén hevert. Előző este nagybátyám elmondta, hogy a disznó alatt én gyűjthatom meg a szalmát, és a szőre lepörkölése után enyém lehet a frissen megpörkölt füle vagy a farka. Finom, friss csemege. Majd meglátom, hogy milyen finom!

Reggel kissé félve mentem ki a hátsó kertbe. Nagy volt a sürgés-forgás. A nők a kiskonyhában tüsténkedtek. A férfiak kezében pálinkáspoharak, és éppen koccintottak az elvégzett munka örömeire. Szegény disznó friss szalmaágyon feküdt, az aranyló szalma szemfedője takarta.

- Na, jó reggelt, kisasszony! Előkészítettük a feladatát. Meg lehet gyűjtani a szalmát - köszöntött vidáman Józsi bácsi, a nagybátyám. Szereted a sült-hagymás vért?

- Igen - feleltem és leguggoltam a disznó mellé.

Alig látszott a szalma alól valami belőle. Nagynéném éppen a kifolyt vért kevergette egy vándlingban. A kezembe adott gyűjtővel meggyűjtöttem a disznó alatt a szalmát.

- Ne csak alatta, hanem fölötte is, mindenhol gyűjtsd meg! Le kell égni a szőrének. Egyébként emlékszel a tavaly nyári kismalacra? Hát ekkora disznó lett belőle. Te mentetted meg az életét - mondta Józsi bácsi, miközben nagyot kortyolt a pálinkáspohárból.

- Jaj, nekem, szegénykém, és most én pörzsölöm le a ruháját? - mondtam fájdalmas ijedtséggel.

- Ez a sorsuk - felelte, és a férfiakhoz csatlakozott.

- Fanyalogva éreztem a szegény tetem szőrének bűzét, és megfogtam a lábát. Simogattam, és közben gondolataimban beszéltem hozzá.

- Bocsáss meg, szegény malacka! Nem azért dajkáltalak féltve, hogy most így végezzek veled! - elszorult a torkom. Mély fájdalom és sírhatnék jött rám. Abban a pillanatban a kezemben lévő lába rándult egyet.

- UIIIIII - kiáltás hasított bele a nagy készülődésbe, miközben ijedtemben hátrahőkölve a talajra huppantam. A disznó hengeredett egyet, a lábait maga alá húzva felpattant, és fejével előre, vakon eliramodott a kapu irányába. Olyan erővel rontott a kocsibeálló kapujának, hogy az 30 fokos szögben kidőlt, elpattantak a felső tartópántjai.

A férfiak elhajították a pálinkáspoharakat, és mindenki kést markolva futott a jószág után. Margit néni nagy csodálkozásában kilöttyintette a vért a földre, ahol rögtön ott termett a szomszéd macskája, és elkezdte lefetyelni. Szétrakott lábaimmal, két kezemmel megtámaszkodva, mint egy rongybaba ültem a földön, és teljes kábulatban néztem végig a körülöttem zajló eseményeket.

Szegény menekülőbe három kést vágtak belé, ahogy összerogyott. Míg a többiek lábánál fogva húzták vissza a máglyára, a nagybátyám a véres késével hadonászva jött felém.

- Te, TÁTOSOK ivadéka! Soha többet nem jöhetsz el disznóölésre! Hát még ilyet! Az én portámon még soha nem történt ilyen dolog. Micsoda boszorkányság ez? Kifolyatott vérű disznó világnak ered - hadarta sópánkodva.

Mindenki ingatta a fejét, és nem értették az egészet. Bevallom őszintén, én sem. Bár emlékeimbe tolakodott az a nap, amikor kedvenc kakaskámat - amit én neveltem fel, apukám a távollétben levágta, és belerakták a lavórba. Arra várva, hogy majd megpucoljuk. Mikor megláttam a kakas tollait, odarohantam fölé. Elkezdtem sikítva zokogni és elfutottam. A kakas vonaglott egyet és kiugrott a lavórból. Akkor a szüleim fogták a fejüket és értetlenkedve álltak a jelenet előtt.

Később az élet úgy hozta, hogy a városból a falura költöztünk, nagyon élveztem a szabadságot. Rengeteg állatot tartottunk. Elfelejtve a fön-tieket, egyik nap némakacsavágáshoz készülődtünk. S mikor a kacsafejét a párom levágta, és az a nyakával elkezdett integetni az elgurult fejé irányába, sokkot kaptam. A párom felkarolva kísért be a házba, mert annyira remegtem és rogyadoztak a lábaim sírás közben. Attól kezdve semmiféle állat kivégzésében nem vettem részt, és nem is fogok. Csak mentem őket és segítem őket. De gyilkolni nem fogok.

Kutasi Horváth Katalin: Rezzenetlenség

Különös emberek járnak az utakon,
Mind furcsán néznek, csak bámulnak rám.
Nincs bennük bizalom, semmi érdeklődés,
Csupán csak idegen, megvető közöny.
Kihalt a lélek, kiveszett a szó,
Üres a szív, csak kong a lélek.
Lehet, hogy programozottan élnek?
Szív helyett nincs más, csak fogaskerék?

Lelassult járásuk, s nem reagálnak,
Történhet bármi, rezzenetlenek,
Kívül maradnak, vagy elzárkóznak némán,
Nem hajtja őket a lelkiismeret.
Sértődött magányuk igazgatja őket,
Bár kikérik maguknak a feltételezést,
El nem ismernék, hogy mire is vágnak,
Kódolva van bennük a gyűlölet rég.

Ez lenne életük mozgatórugója?
Ezt hagyják örökül a szeretet helyett?
S furcsának tartják az önzetlenséget,
Gyanúsnak a mosolyt, a segítő kezet?
Furcsa, mi természetes ugyanúgy lehetne,
S bizalmatlan mogorvaság váltja fel helyét,
Kiürül az alak, mit Embernek neveztek,
S megjelenik helyette a milliányi gép!

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Győri Nagy Attila: Kapsz egy esélyt

Tizennyolc éves voltam, nemrég költöztem fel Budapestre Sopronból. Még gyerek voltam, amikor már tudtam, hogy a fővárosban fogok élni. Nem nagyon szeretem a kisvárosokat, vagy falu, vagy a legnagyobb. A jövő előtttem állt. A múltam? Az egy kicsit hiányos. Nevelőszülőknél voltam tizennégy éves koromig, majd gyermekotthonban. A szüleimet nem ismerem, de már pár éve foglalkoztatott a gondolat, hogy adok nekik egy esélyt. Illetve csak a szülőanyámnak. Nem tudom anyának hívni, ez a titulus már foglalt, a nevelőanyámat illeti. Az apám? Ő nem érdekelt. Tudta, melyik intézetben vagyok, de se egy levél, se semmi. Ki mint vet, úgy arat. Ő nem arat nálam. Tudtam mindkettejük címét, így írtam egy levelet a szülőanyámnak, amire nemsokára válaszolt is, hogy bármikor meglátogathatom. Legyen. Adtam egy esélyt. Egy esélyt, de mire is? A közös jövőre? Semmiképpen. Talán a megbocsátás lehetőségére. Csak a lehetőségre, mert fogalmam se volt, hogy képes vagyok-e rá egyáltalán. Nemsokára már a vonaton ültem és megérkeztem egy Győr melletti kis faluba. Természetesen próbáltam elképzelni, hogyan is nézhet ki. Hasonlítok vajon rá? Ő is szőke lehet, mint én? A címet könnyen megtalálva csengetnem se kellett, mert egy kis paraszti ház udvarán állt. Talán éppen engem várt. Az elkövetkező pár óra örökre belém vésődött. Egyszerre volt szürreális, felkavaró, megindító.

- Jól sejtem? - kérdezte.

- Igen, Attila vagyok. Jó napot! - valahogy a magázódás állt a számra.

- Gyere beljebb! Én vagyok a Brigitta.

Kicsit meglepett, hogy Brigittaként mutatkozik be, de talán jobb is volt így, mert ha azt mondja, hogy „én vagyok az anyád”, azon biztos kiakadtam volna. Bevezetett a konyhába, ahol egy idősebb embert mutatott be. A nevére már nem emlékszem, ő volt az élettársa. Szimpatikus ember volt, ő pozitív emlék marad. Brigitta? Az első sokk a kinézete volt. Ha létezik gyökeres ellentétem, akkor ő volt az. Fekete haj, nagy orr, alacsony, széles termet. Egyszerűen semmit se láttam benne, amire azt mondhattam volna, hogy ez én vagyok. Teljesen idegen asszonnal találkoztam, aki vér szerint az anyám.

- Hogyan tudtál te ilyen szép fiút szülni? - kezdte az úr Brigittára nézve.
- Az apjára hasonlít.

Ez egy kicsit megnyugtató. Akkor mégiscsak hasonlítok valakire. Lehet, neki is adnom kéne egy esélyt? Ki tudja, mit hoz a jövő! Akkor nem így gondoltam, és ez már szerintem nem fog változni. Nem könnyű leírnom az elkövetkező pár óra beszélgetését, de ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor egy gyermek elmegy otthonról pár napra, majd hazatérve az anyja kérdegeti. Mintha mindig is ismertük volna egymást. Arra tökéletesen emlékszem, hogy örült neki, hogy lesz, aki nyáron besegít a kerti munkákba. Hát, ez még csak kapufa se volt, nagyon mellé ment. A bizarr szituáció láthatóan az öregembernek is feltűnt.

- Nem kéne mondanod valamit a fiadnak? - kérdezte, amitől nekem egy nagy kő esett le a szívemről. Nemcsak nekem tűnt fel a helyzet abszurditása, és hátha választ kapok pár kérdésemre, ha végre belekezdünk a múlt felemlgetésébe. De Brigittát nem volt egyszerű kimozdítani a felületességéből.

- Ami elmúlt, az elmúlt - zárta le hamar a témát, majd hozzám szólt:

- Itt, a kishálóban megágyazok neked, itt tudsz aludni.

Aludni? Nála? Ennél bizarrabb dolgot el se tudtam volna képzelni. Olyan voltam, mint aki befűvezett, már vártam, mikor kezd el forogni körülöttem a ház. Aztán egy mély levegő és egy segélykérő pillantás a bácsi felé.

- Hol van a buszmegálló Budapest felé?

Ő megértett mindent azonnal, és kikísért a kapuig. Brigittának dobtam egy viszlátot, amit persze nem gondoltam komolyan. Az úrra ránéztem hálásan, megköszöntem neki mindent és elindultam haza. Haza. Az otthonomba, ami egy albérlet volt egy nyugdíjas cigány asszonytól. Akihez semmi közöm, de mégis előbb hívnám anyámnak, mint Brigittát.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kórházi morzsák

Ha az ember kórházba kerül - pláne fogyókúra miatt -, minden falatot, minden morzsát megbecsül, és igyekszik felcsipegetni. De ha kórházban

van, az ideje is jóval több a beszélgetésre - így aztán történet-morzskákat is csipegethet, ahogy tettem én is az elmúlt napokban. És ha már felcsípte azt a morzszát, hát megpróbálja tovább is adni, mielőtt az egészet elfelejtené. Épp ezért nézzétek el nekem, hogy ezek az apró, meghökkentő történetek nem függenek össze, de külön-külön is meglehetősen tanulságosak.

Mindjárt az első napon értesültem a szobatársaktól, hogy a helyemről távozó hölgyet - nevezzük Marikának - milyen szerencse érte: a közösségi oldalon bejelölte őt egy angol úr, akivel hetek óta levelezik (nyelvtudás híján egy fordítógép segítségével), és máris nagyon nagy szerelembe estek. Mivel jómagam is többször tapasztaltam már ilyen közösségi oldalon, hogy számomra tökéletesen idegen emberek bejelölnek - amit persze azonnal elutasítok -, bennem azonnal megcsörrent a vészjelző, és igyekeztem Mucikától minél többet megtudni erről a csodás lovagról.

Nos, a szobatárs ezek után boldogan mesélte, hogy ezt a szegény aszszonyt és a fiát az első férje verte, a második, aki józan életű volt, és eleinte teljesen normálisnak tűnt, valójában játékfüggő, és még a fia perselypénzét is ellopta, hogy félkarú rablóba dobálhassa. De most, hogy ez a nagyon jóképű ember bejelölte, vette a bátorságot, és kiadta a második férj útját - pontosabban ő költözött el annak albérletéből a felnőtt fiával egy másik albérletbe - tehát innen a kórházból már nem a régi otthonába fog hazamenni.

- Jó, jó - mondtam én -, de hát honnan biztos benne, hogy ez a férfi valóban az, akinek mondja magát?

A mesélő erre nem tudott határozott választ adni, de tovább részletezte, hogy a John megírta neki, hogy ő egy özvegy építészmérnök, aki Londonban él a 12 éves kislányával, aki Marikát máris édesanyjaként szereti, és alig várja a találkozást, és nagyon izgul, mert biztos benne, hogy Marika majd ajándékokkal fogja várni, mivel most lesz a születésnapja. Igaz, most el kellett utaznia Afrikába, ahol valamilyen fúrótorny átadását bonyolítja, de készüljön, mert ha utazik vissza Angliába, el fog jönni Budapestre, egy csodás szállodában fognak találkozni, és már alig várja, hogy a karjaiban tarthassa.

- Képzeld - mondta Mucika -, ez a szegény asszony azon izgult, hogy nincs egy szép csipkebugyija és hálóingje, amit magával vigyen a szállodába, de megsajnáltam, és adtam neki kölcsön ötezer forintot, és elmentem vele a szentendrei kinaiba és vettünk neki szép holmikat. Majd ma, ha hazaérnek, és kap a fia fizetést, át fogják utalni a számlámra a pénzt, mert neki nem maradt semmi pénze, miután megvette azt a szép láncot a kislánynak.

- Milyen láncot? - kérdeztem vissza.

- Hát azt, amit állítólag ki is küldött Londonba a megadott címre, a kislány születésnapjára, mert amikor február 27-én hiába várta John érkezését, a férfi azt írta neki, baleset érte a kislányt, és azonnal Londonba kellett szállítani kórházba. Nem tudom biztosan, de valószínűleg az ideutazásnak anyagi akadálya is lehet a sok kórházi kiadás miatt, mert egyszer azt mondta nekem a Marika, hogy „én lefényképeztem a számlakivonatokat és elküldtem neki, hogy nézd, nincsen pénzem, mert a férjem tartozásai miatt a közös számlánkon csak 200.000 forint hiteltartozás van”. Most, hogy mondod, akkor ezt biztos arra föl mondta, hogy a pasi pénzt kért tőle. Sőt azt is mondta, hogy ezután napokig nem is írt a John, de ő többször megírta neki, mennyire szereti és várja, ezért most már újra leveleznek, és hamarosan jönni fog.

Lelki szemeim előtt megjelent a ma délelőtt megismert ötven feletti, foghíjas, meggyötört arcú nő, abban a maga kötötte, egyszerű kis piros kardigánban, aki elhitte, hogy az élete egy csapásra ily módon meg tud változni. Igaz, ha az újságban hirdető jósnőtől képes volt a rokkantnyugdíja utolsó fillérjeiből 10.000 forintért csodakarkötőt rendelni, hogy gazdagság, boldogság és szerencse álljon a házhoz, akkor mire gondoljak?

- Mondd, miért nem próbáltátok neki elmondani, hány és hány hasonló szélhámos létezik a földön? Az én fiam is kapott már e-mailt egy „szép, fiatal néger lánytól”, aki fogságba esett, és útiköltségre kérne pénzt, meg ügyvédre, hogy a repülőbalesetben meghalt szüleitől örökölt gyémánt bányákat visszaperelhesse, és abból majd boldogan élhessenek.

- És? Küldött? - kérdezte őszinte lelkesedéssel.

Nos, én ennél a mondatnál jöttem rá, hogy a mesélő is hasonlóan naiv, mint a Marika, ezért nem is forszíroztam tovább a kérdést.

ooo

Tegnap kellemes idő volt, így sétálni indultam két másik szobatársammal. Kis idő múlva a beszélgetés a családunkra terelődött, és Vera elmesélte, hogy a fia négy évig járt együtt a barátnőjével - abból másfél évet együtt is laktak.

- Mikor elkezdtek beszélgetni a házasságról, Józsikám fogta magát, vett egy szép gyűrűt, és elhatározta, hogy júliusban - Zsófi születésnapján - megkéri a kezét. Egy héttel a születésnap előtt arra ment haza, hogy a barátnő és a közös kutyájuk eltűnt a lakásból. Mint kiderült, a lány már hónapok óta megcsalta, és most visszaköltözött a szüleihez. Egy cetlit hagyott neki „Ha akarsz, felhívhatsz” szöveggel. A fiam felhívta, kibékültek, Józsika elmondta Zsófinak, hogy már megvolt a gyűrű, de elhatározta, hogy azonnal nem bízik meg benne, ezért elhalasztja a lánykérést egy évvel. Épp letelt volna az egy év, mikor a lány újra elköltözött, mondván, hogy megunta a várakozást - de legalább a kutyust most nem vitte magával. Pedig a fiam épp azt tervezte, hogy a következő hónapban fogja megkérni a kezét. Nos, ezúttal nem hívta fel, de azóta már csak lett a gyűrűnek gazdája: boldog párkapcsolatban él a legjobb barátjával.

- A fiad? A legjobb barátjával? - kérdeztem meglepetten.

- Hát igen. Azt mondta, nőnek ő többet az életben nem hisz, de Ákosban még sohasem csalódott.

A meglepetésem miatt beállt csendben a velünk sétáló kedves, kissé molett lány is mesélni kezdett:

- A harmadik randinkon voltunk a sráccal. Egy étterembe mentünk, és a desszertnél letérdelt, elővett egy gyűrűt (ami szerintem már tök rég megvolt neki, mert véletlenül sem az én méretem volt), és megkérte a kezem. Körülöttünk mindenki szuper izgatott lett. Kértem, hogy beszéljünk odakint, de nemet mondott, úgyhogy én is nemet mondtam. A pasi sírva rohant ki a helyről, a pincércsaj pedig lesújtóan megkérdezte, hogy tehettem ilyet vele. Néhány órával később a srác megjelent a há-

zamnál könyörögni. Megjegyzendő, hogy még sosem járt nálam, és még csak meg sem adtam neki a címem. Ijesztő volt! Valószínűleg rég lesett rám, és mindent tudott rólam.

- És mi történt? - kérdezte Vera.

- Rendőrséggel fenyegettem meg, és még aznap este elköltöztem a nagymamámhoz Szegedre. Szerencsére nyári szünet volt a suliban, megtehettem, hogy ott maradok. A szomszédok mondták, hogy napokig járőrözött a ház előtt, végül fekete festékekkel összefirkálta a falat, és ragasztóval eltömítette a kapu zárszerkezetét.

Ámor! Ámor! Mi lesz ezzel az örült világgal? - fordultam a kórház park-jában elénk bukkanó kis nyilas pasihoz. De mivel kőből volt, kérdésem megválaszolatlan maradt.

Herczeg-Vecsei Katalin: Furcsa történet - haikuk

1. Furcsa hirdetés

Facér hóember
kis melegségre vágyik.
Furcsa történet.

2. Furcsa szerelem

Egy oktondi sün
drótkefébe szeretett.
Furcsa történet.

3. Furcsa vagyok

Néha szellőlangy,
máskor hurrikán vagyok.
Furcsa történet.

Klotz Mária: Jack, a megmentő

Halszálka. Mindennek a halszálka volt az oka.

Gyermekkoromban rendszeresen jártunk a Budapesti Őszi Vásárba, amely szeptember elején nyílt, és általában tíz napig tartotta nyitva kapuit. Ilyenkor még viszonylag jó volt az időjárás, a kellemes napsütés kicsalogatott bennünket is a kiállításra. Általában nyári ruhában indulunk el otthonról, anyukámmal talán egy horgolt kardigánba is belebújunk, apukám pedig az ing és nyakkendő fölé zakót vett fel. Ott természetesen levettük, mert a hőmérséklet egyre kellemesebbé vált, nekünk pedig melegünk lett. Szerettünk ott nézelődni, sétálgatni a pavilonok között, zenét hallgatni és megcsodálni a csodálatos virágpompákat.

Ezt az eseményt a szüleim ki nem hagyták volna. Annak idején nagy érdeklődés volt a rendezvény iránt, százezrek látogattak el Kőbányára, a vásárvárosba. Az akkoriban a legújabbnak és legmenőbbnek mondható termékek várták a nézelődőket és a vásárlókat. Az Orion gyár korszerű televízióit, táskarádiókat, a helyszínen felállított Centrum Áruházban ruhaneműket, a Duna Cipőgyár cipőit, a Vörös Október Férfiruhagyár öltönyeit lehetett megcsodálni, felpróbálni és természetesen meg is vásárolni. A hölgyek, ha mással nem is, de egy-két nejlon otthonkával biztosan feltöltötték ruhatárukat, az akkor ugyanis nagyon divatos volt. Édesanyám is vett egyet azon a szeptemberi verőfényes őszi napon. Emlékszem rá, kék volt és piros-fehér virágok díszítették. Büszkén viselte főként a konyhában, de még az utcára is kiment benne.

Élelmiszerekkel, zöldségekkel és gyümölcsökkel megrakott pavilonok csalogatták főként a háziasszonyokat, de a férfiak is elnézelődtek a téliszalámis és a mackósajtós pultoknál. Kint a szabadban lacikonyhák illata terjengett, amelyeknél frissen sütött reszelt májat, debreceni kolbászt, vagy halat kínáltak a megéhezett vásárlátogatóknak. De volt paprikás krumpli, sőt füstölt csülkös bableves is. Hosszú séta - talán bútorok megcsodálása - után, megfájdult lábbal mi is megálltunk egy ilyen kifőzdénél. Általában rántott halat ettünk, sült krumplival és savanyúsággal.

Le is ültünk az egyik fapados asztalhoz, majd édesanyám beállt a hosszan kígyózó sorba, és vagy félórát várt, amíg elkészült a kért három adag panírozott ponty körettel, savanyúsággal. Nagy műanyag tálcára téve, kisebb papírtálcákon sorakoztak a finomságok, melyekhez műanyag evőeszközt adtak. Limonádét is hozott kettőt, neki és nekem, édesapámnak egy kis korsó Kőbányai Világos sört vásárolt. Még szívószálat is kaptam, aminek nagyon örültem. Neki is álltunk a falatozásnak. Miután éhes voltam, mohón pakoltam magamba a haldarabkákat, pedig anyukám figyelmeztetett, hogy vigyázzak a szálkákra. Csak ettem és ettem. Egyszer csak egy nagy jajgatásra lettek figyelmesek körülöttem az emberek, ugyanis a torkomba akadt egy szálka, és nagyon megijedtem. Anyukám egyből odaugrott és elkezdte ütögetni a hátamat. A szálka csak nem akart kijönni, és már vörös volt a fejem, szinte alig kaptam levegőt. Már ő is jajveszékelve kiáltott segítség után, sőt, apukám nagy felindulásában már mentőt akart hívni.

Asztalunk mellett egy néger fiatalember étkezett, és amikor meglátta, milyen szerencsétlenül jártam, felpattant és odaugrott hozzám. Kissé megijedtem tőle, de amikor éreztem, hogy lefogja a fejemet és belenyúl a számba, megnyugodtam. Éreztem a segíteni vágyást és jóindulatot benne. A férfi egyszer csak kihúzta torkomból a kb. kétcentis, vastag szálkát és mosolyogva mutatta fel. A szüleim nagyon boldogok voltak, nem tudtak eléggé hálálkodni neki. A fiatalember egy kicsit tudott magyarul, mert ahogy említette, orvostanhallgató volt az egyetemen. Szakszerű kezelésben részesültem és megmenekültem a megfulladástól. Megilletődve csak néztem, néztem a kezét, és úgy tízévesen megállapítottam, hogy tenyerének a belső része világosabb, mint a külső.

A néger férfi, aki közben elmondta, hogy Jacknek hívják, odaült az asztalunkhoz, és együtt fogyasztottuk el az étel további részét. Óriási nagy fekete szemekkel nézett rám, fehér nagy fogai csak úgy világítottak, a haja pedig egyszerűen csodálatos volt. Göndör és kemény. Még az ölébe is vett! Ott üldögéltem, és boldog voltam, hogy megmenekültem a szálkától.

Ezentúl, ha ellátogattunk az őszi vásárra, mindig szóba került Jack, a megmentő fiatal néger férfi. Amikor mostanság halat eszünk, akkor is felvillan emlékeimben a furcsa történet, már nem is tudom, hányszor meséltem el gyermekeimnek...

Buday Anikó: Miért nem török a Török, vagyis miért török a Török

Sok Török nevű család él a környéken, de a történetét csak Török Zsiga bácsinak ismerem.

Ő mesélte egyszer, hogy lett Zentaiból Török a családneve. Még az 1600-as években történt, a török hódoltság idején, amit Zsiga bácsi mesélt. Igen büszke volt mindig az öreg, hogy ilyen messzire visszanyúl a családfája.

Az 1600-as években élt egy Örzse nevű felmenőjük, ahogy a fáma írja. Ennek az Örzsenek egy Zentai Pál nevű ember volt a férje. A házaspárnak született három lánya és egy fia. A fiukra igen büszkék voltak, ragyogott a szemük, mikor ránéztek a kis Palkóra.

Egyik nap Örzse vidáman énekelve teregette a ruhákat az alföldi tanya udvarán, Palkó, aki ekkor hároméves volt, a pillangókat kergette a homokon, utána Morzsi kutya futkosott boldogan. Morzsi is éppen hogy elkerült anyja mellől az alomból, úgy gondolták, majd szépen összenőnek Palkóval, és a gyerekek lesz játszótársa. A lányok anyjuknak segítettek a mosáshoz vizet hordani a gémeskútból. Örzse fiatal, szép asszony volt, nem látszott meg rajta a négy gyermek kihordása. Teregetés közben lódobogásra kapta föl a fejét. Két török janicsár poroszkált arra az erdő felől. Örzse abban a pillanatban szaladt a fia felé, kiabált Palkónak: „Palkó fiam, jer ide édeshez, siess hamar, Palkó fiam, gyere hamar!” De Palkó úgy el volt merülve a pillangók kergetésében, nem hallotta anyja kétségbeesett hívó hangját. Mikor a két lovas megállt előtte, tátott szájjal nézte az idegeneket, akiket Morzsi jól megugatott, majd

sírásra görbülő szájjal futott volna anyja felé, de már késő volt. Az egyik janicsár lehajolt, és maga elé kapta a nyeregbe. Se szó, se beszéd, elvágattak az üvöltő gyerekekkel, csak Morzsi futott utánuk, amíg ki nem fulladt. Örzse asszony eszét veszítve, sikoltozva szaladt a két lovas után, de ők már messze jártak. Haját tépte bánatában, lányai zokogva vették körül. Palkó eltűnt, már nem volt mit tenni. Mire az ura hazatért, csak egy eszét vesztett, zokogó asszonyt talált otthon, s hogy mi történt, a lányokák mondták el neki sírva a bánattól. Mikor megértette, mi történt, az ő szíve is megszakadt bánatában.

Szomorúan teltek az évek, nevetés már nem hallatszott a házból, szinte meghalt minden körülöttük. A lányokák férjhez mentek, az öreg Zentai Pált korán elvitte a bánat, mert a történetek után már semmi nem érdekelt, csak ivott, amíg a szíve bírta. Örzse asszony sem énekelt már soha, bánatában idejekorán öregasszony lett belőle. Miután a lányai is kirepültek, egyedül tengette életét.

Egyik nap hírül ment a vidéken, hogy portyázó törökök törnek be a portákra, és minden élelmet, krumplit, zöldséget, szárnyas jószágot elrabolnak. Futott a jó nép, menekült, ki merre látott, mentették szegényes dolgaikat és állataikat, amíg lehetett.

A lányok is jöttek az anyjukért, hogy magukkal vigyék Morzsival, és a pár szárnyas jószágával együtt. A közeli mocsárvidékre menekültek, mert oda senki emberfia be nem talál, csak az, aki ismeri a környéket. Sokan megpróbálták már, de mind odaveszett a mocsárba. „Nem ménk én, jánykám, sehová” - mondta Örzse asszony. „Mi lesz, ha Palkó hazatalál gyünni, oszt minket meg nem talál a lelkem? Nem, itt maradok, amíg élek.” „Nem gyün az má, édes, miko eltűnt má, nem él mán ő szegény, ezt maga is tudja.” „Akkor sem ménk sehová, ti csak menjetek, lelkeim, fussatok, legalább ti maradjatok nékem.” Morzsi maradt vele, és a szomorú magány, de valami érzés csak idekötötte, a szíve nem engedte elmenni.

Egyik hajnalban Morzsi ugatása ébresztette. Magára kapta a nagykendőjét, és kiszaladt az udvarra, azt hitte, megint róka jár erre, azt a kevés szárnyas jószágát is elvinni, ami ahhoz kell, éppen éhen ne haljon.

Nem róka volt, három lófarkas janicsár állt a kútnál, éppen vizet merítettek a vederből. Morzsi ugatta is őket, meg körbe is szaladta, mintha izgulna valamiért.

Örzsét meglátva az egyik odament hozzá, és kézzel, lábbal mutogatva követelte az élelmet.

Örzsze mérgesen rázta a fejét: „Takarodjatok, bitangok, errő a portáró, nekem má semmim sincsen, mit vihetnétek. A legdrágábbat má úgyis evittétek” - kiáltotta, és lökdöste a legközelebb állót kifelé a portáról gyenge, öreg testével. A janicsár mérgesen felemelte a kezét, hogy rácsapjon Örzsére, mikor látta Örzsze szemében a döbbenetet, és még valamit, ami visszatartotta az ütéstől. Örzsze alig hallhatóan suttozta: „Palkó, kisfiam, anyádat, az édest ütnéd-e meg?” - majd zokogva kapaszkodott a janicsárba. Az értetlenül nézett az öregasszonyra, nem értette, mit hord össze, nem értett magyarul. Azonban az egyik a három közül értett valamelyest a nyelvünkön, s ő mondta döbbenet: „Te, Hasszán, az öregasszony valami olyasmit motyog, hogy ő az anyád” - röhögött föl közönségesen. Erre már Hasszán is nevetésbe tört ki. „Még hogy az ő fia, bolond ez, menjünk, hagyjuk, szedjük össze, ami van, aztán álljunk arrébb. Az én szüleim törökök voltak, csak árvaságra jutottam, ezért nevelkedtem a janicsárok között, mint a többi árva fiú.” Örzsze nem értette a beszédet, de igyekezett elkapni Hasszán karját, hogy megmutassa neki a karján lévő anyajegyét, amit annyit csókolgatott a pici fia kezén. Az ő anyai szíve azonnal tudta, az elrabolt Palkó fia áll előtte. Ezer ember keze közül is felismerné ezt az eperlevél formájú anyajegyét, de volt Palkónak egy másik anyajegy is a háta végén, a farokcsont fölött. Ez egy sokkal nagyobb vese formájú anyajegy volt. Teljesen biztos volt benne, hogy ha felhúzza a fiú ingét, ott lesz az anyajegy. A gondolatát tett követte, de a janicsár elkapta a kezét és félrelökte. Örzsze kétségbeesetten mutatott Hasszán kezére, majd a hátára, hogy megértesse vele akaratát. Palkó janicsár szívében megmozdult valami. Kezdte érteni, hogy az öregasszony a hátán lévő másik anyajegyre mutogat. Már nem volt annyira biztos a dolgában, de annyira össze volt zavarodva, így menekülésre fogta a dolgot. Mérgesen meg-

rázta a fejét, szólt a többieknek, indulás, ezzel föl pattant a lovára, és vadul elvágatott. A másik két janicsár értetlenül követte Hasszánt.

Örzse fájós lábbal bukdácsolt utánuk, s keservesen törtek elő belőle a szavak. „Palkó, drága kisfiam, nem baj, ha nem ismersz meg, életem, én boldogan halok meg, mert tudom, nagyra nőttél, és életben tudhatlak, Isten kísérje drága életed. Ezzel lerogyott az eperfa tövébe, és nem tudta szíve örömeiben, vagy bánatában akar-e megszakadni. Arra ébredt, Morzsi nyalogatja a kezét, bevánszorgott a házba, és úgy, ahogy volt, beajult az ágyba.

Mintha halk zörejt hallott volna, de Morzsi nem ugatott, így visszafeküdt az ágyba.

A zörgés azonban megisméltődött, így kinézett az ablakon. Egy magas árnyékot látott, körülötte Morzsi sertepertélt boldogan. A janicsár állt az ajtó előtt, Hasszán, az ő Palkó fia.

Röpült az ajtót nyitni, fáradsága eltűnt, boldogan engedte be a fiát. Palkó nem szólt semmit, föl húzta az ingét, és megmutatta a hátát Örszének. Az sírva borult rá a nagy örömtől, és nevető könnyes szemmel bólogatott a fiúnak. Palkó először szégyenlősen, majd egyre szorosabban ölelte anyját. Mikor kibontakoztak az ölelésből, a fiú elkezdte mutogatni, hogy megszökött, és bujdosnia kell, mert a janicsárok keresni fogják, itt nem maradhat, de Örszének is mennie kell, mert megölik, ha itt találják. Örzse simogatta fia arcát, szavak nem kellettek, a szívük mesélt. Örzse megértette, mit kíván a fia, de tudta, hogy Palkónak át kell öltöznie, így nem jutnak messzire, ebben a janicsár gúnyában. A ládafiából elővette Palkó apjának szépen eltett ruháját, és ráadta a fiára. Jól állt neki a bő, fehér gatyka, a buggyos ing és a fekete mellény. Levágta a janicsár lófarkot is, így már egész deli magyar legény lett belőle. Összeszedték Örzse kevés holmiját, zsákba dugták a pár darab szárnyast, élelmet a kamrából, és elindultak Palkó lován, Morzsival a nyomukban. Örzse mutatta az utat, egyenesen a mocsárvilág felé, a nádason keresztül. Volt nagy csodálkozás, mikor a tisztáson Örzse egy idegen lováról szállt le! Jöttek a lányok is, s nem akartak hinni a szemüknek. Mikor megtudták, hogy a legény a Palkó, az ő elveszett öccsük, sír-

va ölelgették, forgatták, majd szétszedték. Csodálkoztak azonban, miért nem szól egy szót sem az öccsük. Örzse leültetett mindenkit a tábortűz köré, és belekezdett elmesélni, hogy találkozott elveszettnek hitt drága fiával. Nagy volt a csodálkozás és az öröm. Mivel Palkó nem ismerte a saját magyar nevét, azt meg pláne nem tudta kimondani, hogy Zentai, így csak a Török Palkó név ragadt rá. Így is maradt ez egész életében, és a megszületett fiai már a Török névre hallgattak. Mire az öregek kihaltak, a Zentai név teljesen feledésbe merült, csak szájhagyomány útján, apáról fiúra szállva maradt fenn ez a történet, és a tudat, hogy egyszer valamikor az eredeti nevük Zentai volt.

Ságiné Szűcs Klára Mária: A magára maradt kutya története

Feri bácsi meghalt. 81 éves múlt. Karácsonykor találkoztunk, akkor még semmire sem panaszkodott. A gyilkos kór, amely két szervét is megtámadta, nagyon gyorsan legyőzte. Vizsgálták, kezelték, gyógyították a kórházban, de látható volt, hogy az orvostudomány nem képes felvenni a harcot a betegségével. Feri bácsinak a hozzátartozók kérésére nem mondták meg a bajok, fájdalmak okát, így ő sokáig reménykedett. Egy napon nagyon rosszul lett. A doktorok riasztották a rokonságot, jöjjenek gyorsan, ha el akarnak köszönni tőle, mert az sem biztos, hogy a reggelt megéli. Túlélte, másnap délután hunyta le örökre a szemét. Néhány perccel azelőtt köszöntünk el tőle, de nem gondoltuk, hogy ez lesz az utolsó emlék, amit megőrzünk róla.

Feri bácsit nagyon kedves, dolgos, szorgalmas, tisztességes embernek ismertem. Egyedül élt már, mert feleségét négy éve elveszítette. Mindkettőjük második házassága volt ez. Mindketten hoztak gyermekeket a családba. Rózsika néni egy lányt, Zsuzsát és egy fiút, Józsit, a férj Gábort. Az így testvérré lett gyerekek már nem voltak kicsik, kamaszkorukat éltek. A szülők sajátjukként szerették őket. Amikor a hat unoka megszületett, Feri bácsi lett a Tata. S bár Zsuzsa a családjával másik városban élt, gyakori volt a találkozás. Az özvegyen maradt férfival tö-

rődtek a gyerekei. Ha kellett, takarítottak, élelmet vittek, mostak. Szerették, bátorították, gondozták apjukat. Józsi és párja naponta, szinte minden este átment néhány percre. Szerencsére ők nem laktak túl messze, így gyorsan ugrottak, ha szükség volt rájuk. A menyére is mindig számíthatott. Nem volt tehát magányos annak ellenére, hogy napjait jobbára egyedül töltötte. Gondoskodó, gyámolító rokonok figyeltek rá.

Feri bácsi nagyon kedvelte a kutyákat. Mindig futkározott egy vagy kettő a portán. Őrizték, védték a házat, s egyben felvidítették a gazdit. Nem olyan régen, néhány hónapja csupán, egy keverék, rövid, fekete szőrű szuka kutuska került a házhoz. A vidám kis teremtes hangos, haragos és mérges csaholása elriasztotta a nem kívánatos látogatókat. A bácsi és Lédi, mert így nevezte el a kis bohókást, örök barátságot kötöttek, gyorsan megismerték és megkedvelték egymást. Az állat remek társná vált. Nagy keneljében és a számára kijelölt udvari területen felszabadultan futkározott, ugrándozott, bohóckodott. Kölyökként, mint minden rendes eb, szétrágott, amit csak lehetett, rongyszőnyeget, rossz cipőt, bármit, amit megszerzett. Folyamatosan kellett utána takarítani. Feri bácsi, amíg bírta, panaszkodás nélkül rendet teremtett, néhány kedves szóval megróttta ugyan hű társát, de soha nem bántotta. Nagy volt a szerelem.

Az állatka szemmel láthatóan megzavarodott, amikor gazdája több alkalommal is hosszasan kórházba kényszerült. Pedig gyakran ment hozzá valaki a családból. Kicserélték a vizét, élelmet vittek neki, beszéltek hozzá, játszottak vele. Lédi azonban továbbra is csak szaladgált, összevissza ugrált, tépdesett, mardosott mindent, ugatott mérgesen. Nem értette, hol a kedves gazdája. Miért nem látja, miért nem játszik vele? Ez a kis bolondos jószág érezte, hogy baj van. Nagyon kellett vigyázni, nehogy kiszökjön a kapun, s öreg barátja keresésére induljon.

A tragédiát követő napon aztán kihasználta a lehetőséget. Rokonok érkeztek a temetés intézése miatt. A kutya a nyíló ajtón át pillanatok alatt az utcára rohant, s mire utána szaladtak, már nem látszódott sehol. Eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Mióta ideérkezett, még nem járt az utcán, csak ezt a portát ismerte. Várták percekig, majd a kere-

sésére indultak. Este autóval Józsi újra bejárta a várost. Őt lelki-furdalás gyötörte, mert Feri bácsi rábízta kedvenc állatát, kérte, hogy viselje gondját, vigyázzon rá. A férfi átkutatta a folyópartot, többször a háznál is ellenőrizte, nem érkezett-e vissza időközben Lédi. Valaki megtalálta, de nem lehetett a kocsiba csalogatni, elfutott. Akkor már lát-szott, hogy csapzott, fáradt, éhes. Így telt el két éjszaka és két nappal. A családtagok fájó szívvel lassacskán lemondtak a viszontlátásról, szomorúan szoktatták magukat ahhoz a gondolathoz, hogy a kutyus örökre eltűnt. Elment a tata után, elment szeretett öreg barátja után. Mondják, a macska a házhoz hú, a kutya pedig a gazdájához. Lédi társa többé már nem jön vissza, ezt érezhette meg a mi kis hősrünk, így elbujdokolt, világgá ment.

A harmadik nap estéjén aztán megjelent. De nem az otthonánál, nem annál a háznál, ahol élt. Egy másik utcában kötött ki, József portája előtt rohángált és ugatott zavarodottan. Egy közeli szomszéd csöngett és kiáltott be többször is: „Jóska, gyere gyorsan, visszajött, itt van Lédi”. Az elgyötört, nyúzott kis állat vacogott, remegett, fázott. Február végén még hidegek az éjszakák. Ugyan merre kóborolhatott, hol húzta meg magát? Itt még sosem járt, ezt a házat nem ismerte. Vajon mi vezérelhette, hogy pontosan ott jelentkezzon, ahol rokonok laknak, akikkel ugyan gyakran találkozott, de valójában a lakhelyük ismeretlen volt számára. A családtagok és az ismerősök, akik hallottak erről az eseményről, furcsának és rendkívülinek tartották a jószág különös, de szerencsés visszatérését.

A történetnek jó vége lett, a kutya már ismét megszokott, régi otthonában él, és hűségesen őrzi a házat. Gyakran hallani, ahogyan vicsorog, mintha sírna, siratna valakit. A rokonság azonban nem talált választ a kérdésekre: hogyan került oda, és miért pont oda?

Köztudott, hogy az ebek szaglása kiváló, és létezik a kutyahűség is.

Vajon a szimatát követte, vagy kedves gazdája, Feri bácsi irányította a magas égből?

Képzeld el... című irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Bernáth Csaba: Elbocsátó, csúf üzenet

tökéletlen kapcsolat
tökéletes befejezése,
ez az, amit akarok,
boldoguljanak ezentúl maguk
a rideg-kék csillagok,
hajnalhasadáskor
némák maradjanak a csalogányok.
immár harmadszor fekszem egymagam,
a Hold nem világítja meg nyitott ablakom,
homály fedi azt, örökös, szüntelen,
isteni ítélőszék előtt térdelek büntelen,
kevésre szűkült örömömbé
befészkelte magát a camus-i közöny.
s már magam sem tudom igazán,
miből mit és mennyit akarok,
számból naphosszat kifolynak
az unott, elcsépelet mondatok,
dadogok, fázom s tudom,
holnapra mindenképp elkárhozom.
beálllok én is a sorba,
no nem a korosokéba,
s talán így lesz a tökéletes kapcsolat,
mely második arámmal fojtogat,
tökéletesen méltó befejezése.
bánatos bokrok, bánatos fák,
bánatos szemeid tekintenek rám,
nem tudod, hol vagyok, messze lehetek,
birkalepedős ágyadba többé nem fekhettek.

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

Tátos Gyöngyi: A hitem

Itt ülök a napsütötte erkélyen. Velem szemben a hármás domb, ahol a legkisebben a kápolna, fölötté Jézus szobra felemelt áldásosztó kezekkel, a legmagasabb dombon a hármás kereszt. Följebb az erdő koronája kapaszkodik a kék ég felé. A hatalmas, formás fenyőágak között gyors váltásban bujkálnak a kismadarak. Kényelmes nyugszékemben elhelyezkedve kezemben szorongatom a tegnapelőtti vizsgálatom eredményeit. Úgy volt, hogy több polipot távolítanak el, amiket még kezdetleges kinövésékként láttak az előző vizsgálat során. Bevallom, egy kicsit tartottam ettől a vizsgálattól, az orvos és Isten kezébe ajánlottam sorsomat, mint mindannyiszor, amikor bajban volt a testem. A kezemben lévő diagnózisban az áll, hogy teljesen tiszta volt minden, és semmilyen polipot nem találtak. Tehát egészséges vagyok. Ez örömhír egy olyan ember számára, akinek kivágva a beléből egy rákos polipot távolítottak el. Vidáman néztem fel a kék égre, ahol apró bárányszerű kergetőztek. Elnevettem magam.

- Na, látod, ez sem jött be! Mondtam neked. A hitem erősebb, mint te - mondtam, miközben eszembe jutott egy régi, hosszú, valóságnak tűnő álmom.

Egy ismeretlen lakásban voltam. Sok ember ki-be járkált a jobb és baloldali szobákból. Az előszobában álltam egy tükör előtt. Az egyik szobába benézve sok ágyat láttam, és az ágy sorában mindegyikben volt valaki. Gyerekek ugrándoztak az ágy tetején szökdécselve, mint a szöcskék. Felnőttek beszélgettek vagy aludtak. A ki-be járkáló emberek közül volt, aki nekem ütődött. Bocsnatkérően ment tovább. A tükörbe nézve elcsodálkoztam a hosszú hajamon. Hiszen nemrég vágattam le rövidre. Ahogy fésülni készültem, furcsa érzéssel húztam tovább a fésűt. Idáig a nyakamon túl nem éreztem a fésűbe kapaszkodó hajamat. Felraktam a bal kezemet, hogy megsimítsam a hajam, de a tükörben látva felemelkedő aranyszőke hajszálaimat elcsodálkoztam, amint körbefogják a fejemet. A fejbőrömön kellemes bizsergést éreztem, és az arcomat körbefogó hosszú hajszálak enyhén vibráló mozgással ágaskod-

tak. Olyan volt az arcom, mint az a nap, amit a gyerekek rajzolnak a papírra. Egy kör és körbe ezer sugár.

- Jé, te egy különleges erővel megáldott teremtés vagy! - szólalt meg mellettem egy hang. Éreztem, hogy a vállamra teszi a kezét. Felé fordultam.

- Ezt honnan veszed?

- Hát a hajadról látom. Abban van az erőd, és minden veszélytől megóv. Te mindenkivel szót tudsz érteni, az állatokkal is tudsz beszélni, tisztelod a holtakat és az élőket.

Nagyon zavarban voltam. Leraktam a kezemet, elmúlt a bizsergés a fejem bőréről, és leomlott a hajam a vállaimra.

- Hé, ki jön le egyet csavarogni? - kérdezte valaki vidáman, aki a szobából került elő.

- Én - kiáltottam lelkesen, és máris a tükör mellett lévő előszobaajtón kirohantam a lépcsőházba, és mint gyermekkoromban, felugrottam a széles lépcsőkorlát kapaszkodójára, s lecsúsztam a lépcső aljához. Ott vártam a többieket.

Meg is jelentek a lépcsőn többen. Valaki a lépcsőről lekiabált hozzám.

- Így akarsz jönni, mikor még meg sem fésülködtél? Hozd rendbe magad előbb! Különben is, valaki fent keres téged.

- Engem? - kérdeztem csodálkozva. Azok jöttek lefele, én kettesével szedtem a lépcsőket mellettük elhaladva visszafelé. Ahogy beléptem az ajtón, balra, a tükörtől egy lépésre a sarokban állt egy hosszú fehér köpenybe, vagy ruhába öltözött csuklyás valaki.

- Ki keres? - kérdeztem körbenézve.

- Én - felelt mély hangon a fehér csuklyás.

- Te? Mit akarsz tőlem?

- Beszélni akarok veled.

- Nem vagyunk jelmezbálban. Így nem tudok veled beszélgetni, ha nem látom a szemed.

A csuklyának a két szeme helyén ugyan voltak lyukak, de mögötte feketeséget láttam. Odanyúltam a csuklya aljához és fel akartam emelni. Az megragadta a kezem és megszorította.

- Azt ne - monda szigorú hangon.

Én odakaptam a csuklójához a másik kezemmel, hogy elengedjen, amikor semmi izom, bőr tapintását nem éreztem, csak kemény, szilárd csontot. Megborzongva, rettenetes érzés futott rajtam keresztül. Hirtelen meglepetésemben el is kaptam a kezemet.

- Már tudod, ki vagyok?

- Igen - feleltem és nyeltem egy nagyot. - Mit akarsz?

- Arra akarlak kérni, hogy gyere velem.

- Engem? Kérni? Nem vinni?

- Nem vinni. Kérni, hogy segíts nekem. A holtak lázonganak, és te tudsz rájuk hatni, beszélni velük, hogy megnyugodjanak.

- És mi a biztosíték, hogy visszahozol?

- Higgy bennem!

- Benned higgyek, aki nem bír el a holtakkal? Na, ne viccelj! Megpróbáltál már engem rábeszélni minden marhaságra. Próbáltál már el is vinni, de tudod, én nyugodt vagyok. Míg ott, odafönről - s felmutattam az ég felé - nem kapsz parancsot, te velem nem tehetsz semmit. S bármilyen csellel élsz is, én hiszek, és tudom, ha eljön az időm, csak akkor vihetsz magaddal.

- Ne légy annyira biztos az erődben, majd megmutatom, ki az erősebb! - mondta és a tükörrel szembeni ablak üvege csattant egyet, és az erős áramlat húzott kifele. Hirtelen elkaptam az ajtófélfát, abba kapaszkodtam, de egyre erősebben szippantott magába a levegő, mikor eszembe jutott a hajam, és a nő, amit mondott. A bal kezemet felemeltem. A jobbal kapaszkodtam. Éreztem, hogy a fejem bőre elkezd bizseregni, és a hajszálaim ugyanúgy felemelkedtek, mint mikor a tükör előtt álltam. Az ablak bezárult, és furcsa csörgéshangot hallottam. Elmúlt a cűg. Két lábamon álltam biztonságban. Odanéztem a sarokba, ahonnan a hangot hallottam. A fehér köpenyt láttam összezuhanva, a csuklya érdekesen a halom közepén. Odaugrottam és fölemeltem a csuklya alját. Csigolyacsontok gurultak ki a lábam felé. Megrettentem, és undorodva elengedtem a csuklyát.

Remegve, tágra nyílt szemekkel ébredtem fel. Hirtelen felültem az ágyamban, és mély lélegzetet vettem.

- Nem félek tőled - mondtam akkor is tudatra ébredve, és most is. Mosolyogva gondoltam át az álmodat.

Azóta két rákos betegséget küldött rám, amiből csodálatosan kigyógyultam, mert hittem. Több megpróbáltatással és próbálkozással akart eltéríteni attól a biztonságtól, amit születésemkor kaptam. A HITET. Sem politika, sem emberi befolyás, betegségek nem tudtak kizökkenteni a biztonságérzetemből. Azóta az álom óta nem félek a haláltól. A megpróbáltatásokat meg kihívásokat tanulságokként kezelem. Így harmóniában vagyok magammal és a sorsommal. Ha valami nem úgy történik, ahogy én szerettem volna, sohasem hibáztatom a sorsomat. Csak is a saját választásom az, ami igazítja az utamat. Nem mindegy, melyik úton indulok, és mikor. A választás az enyém, és az eredmény is.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Tiszta horror!

Mint mondják: Amerika a lehetőségek hazája. Ezt gondolta Ágnes és Zsolt is, amikor elhatározták, hogy Houstonba költöznek Ági keresztapjához, aki már idős volt, és szerette volna, ha nem marad teljesen egyedül, rokonok nélkül Amerikában. András bácsi ígéretet tett arra is, hogy segít munkát találni mindkettőjüknek, és ha jól érzik magukat, és kedvük támad a letelepedésre, a lakásvásárlásban is segíti őket.

Egy kellemes tavaszi napon a fiatalok bizakodva érkeztek meg a repülőtérre. A nagybácsi szeretettel fogadta, és már az első héten körbevitte őket Texas államban, és kirándultak a Mexikói-öböl partjára. Hamarosan találtak munkát is: Ágnes a Natural Science büféjében dolgozott, Zsoltot pedig a Hotel Derek konyháján helyezte el András bácsi egyik barátja. Eleinte a keresztapánál laktak, de a kis kétszobás lakás a pasadenai Hemingway sugárúton szűkösen bizonyult hármuknak hosszú távra. Így azután béreltek egy garzont Ági munkahelyének közelében. Lassan-lassan megszokták a több mint kétmilliós nagyváros lüktetését, a forgalmi dugókat, az emberek sokszínűségét. Megtanulták a közlekedést a metróhálózaton, és a munkahelyen barátokat is találtak. Fél év

után bejelentették a családnak, hogy maradni fognak, és gyűjteni kezdtek a pénzt, hogy egyszer majd önálló otthon tudjanak venni. Zsolt a váltótársától hallotta, hogy készül egy új lakópark, amelybe meglepően jó áron lehet olyan amerikai gyorsházákat venni, amelyeket ők eddig csak a filmekben láttak. A hírt megosztották András bácsival is, aki azzal a meglepő ötlettel állott elő, hogy akkor ő is eladja a belvárosi lakását, és velük együtt költözik: segít a fiataloknak anyagilag, és így két egymás melletti házat megvehetnek.

Amikor kimentek megnézni az épülő otthonukat, meglepődve látták, hogy az épületek hatalmas, öreg fák között állnak - nyoma sem volt az új lakóparkokban megszokott kietlenségnek. Áginak ez különösen tetszett, ezért a keresztapja nem akarta elvenni a kedvét azzal, hogy tájékoztassa: valószínű, hogy ezek a házak a Black Hope temető helyére épülnek - mert emlékezete szerint az ősrégi rabszolgatemető volt itt egykoron.

Az adás-vétel sikeres volt, a házak gyorsan elkészültek, és két évvel azután, hogy Ágiék Amerikába költöztek, már a házavatót szervezték. Meghívták a szülőket Magyarországról, és boldogan jelentették be nekik, hogy Ági várandós, hét hónapon belül meg fog szülni az első babájuk. Úgy tűnt, minden tökéletes, és már azt tervezték, hogy az új házhoz ők is olyan medencét fognak építtetni, mint amilyenek a tervét a szomszéd Haney családnál látták.

A felszámolt temetőről akkor kezdtek suttogni az emberek, amikor a Haney család a medencének gödröt ásatott a kertben, és a gödörből csontvázak kerültek elő. A ház lakói ezek után furcsa, megmagyarázhatatlan hangokra, kopogásokra lettek figyelmesek az épületben, amelyben laktak, majd elszabadult a pokol! A házukban a bútorok és a tárgyak önálló életre keltek, bármit is tettek le az asztalra vagy a székre, az biztosan elmozdult a helyéről. A szomszédban lakó Williams család se járt jobban: ők amit elültettek a kertjükben, az azonnal elpusztult, majd rejtélyes körülmények között a lányuk szívrohamot kapott kerteszkedés közben. A rémisztő események akkor sem szűntek meg, amikor ásatási területté nyilvánították a lakóparkot, és feltárták a régi

temetőt, majd a megbolygatott sírokban nyugvó holtakat illően újra eltemették. A Haney család beperelte az építetőket, de elvesztették a pert, és csődbe mentek, eladták a házukat és elköltöztek. Ekkor Ágnesék is a bírósághoz fordultak jogorvoslatért, de végül úgy döntöttek, hogy pereskedés helyett Montanába költöznek. Igaz, ők nem tapasztaltak semmi rémisztőt, de Ágit folyamatosan rémálmok gyötörték, és félt, hogy ez az állapot esetleg a baba egészségére is rossz hatással lesz.

A családi házakba hamarosan új lakók költöztek, akik semmilyen megmagyarázhatatlan, ijesztő jelenségről nem számoltak be, így sokakban felmerült a gyanú, hogy a Black Hope temető rejtélye nem más, csak kitaláció. De akik látták, amint szomszédjaik puszpángbokrai és virágágyásai sorra száradnak el, vagy akik látták, amint a Williamsék 26 éves lánya holtan esik össze gereblyezés közben, pontosan tudják, hogy mivel jár, ha egy régi temető fölé új házakat építenek, és soha nem fogják elfelejteni, hogy horrorházban éltek!

Ötvös Németh Edit: Madárlesen

Nem szeretem a madarakat. Talán, mert láttam egyet meghalni. Ez így nem igaz, fogalmam sincs, hogy mikor halt meg az a galamb. Nagyon régen történt, nyolcadikos koromban.

A tavasz próbált besütni az ablakon, de sugarai nem tudtak meghajolni az alacsony árnyékos oldalon, így a régi, dohos iskolaépület osztályterme sötét maradt. A gyenge izzó szolgáltatott valamicske fényt.

Elkezdődött ama emlékezetes biológiaóra. A tanárnő behozta a madarat. A rémulten vergődő jószágnak erősen tartotta a szárnyait, most nem volt itt a repülés ideje. Akkor még nem tudtam, hogy neki már soha nem lesz olyanja. Még a retinens gyerekek is lélegzetvisszafojtva figyeltek.

Kati néni valami furcsa szagú folyadékot öntött egy rongydarabra, és gyorsan a madár fejéhez nyomta.

- Kloroform - felelte a kíváncsi kérdésekre. - Elkábítom vele a gerlét. Csendes dűnnyögéssel nyugtáztuk a mutatóvályt.

Ekkor az oktató megbontotta a madárka ruháját, szálanként tépve ki mellénykékjét, levetkőztette egy sávban. Majd miután csupasszá vált a felület, éles orvosi szikével - mint megtudtuk - felvágta a szerencsétlen bőrét. Aztán valami fogószerűséggel a csontra roppantott. Felitatta a vért egy gézdarabbal. Sok vért, sok gézdarabbal. Csipesszel rögzítette a feltárt mellkast.

A lélegzésem akadozni kezdett, a szag és látvány együttese miatt szorongás lett úrrá rajtam. Nem tudtam menekülni sehova, pedig legszívesebben kifutottam volna a világból. Messzire a számomra oly borzasztó látványtól.

Az osztály többsége sokkot kapva bámulta a madár dobogó szívét. - Látjátok? - kérdezte a fiatal tanárnő. Büszke mosolya lefolyt az arcáról a gallérjára, majd a földre csöppent, a rések möhön szívták be a nedvességet.

(Nem tudok több emléket felidézni, tudást nem szívtak magukba minimálisan működő agysejtjeim.)

Megszólalt a csengő.

- Dobjátok ki a szemétbe az udvaron! - hallottam Kati néni hangját messziről.

Láttam, valaki megfogta, egy újságpapírt markolva. Talán Árpí volt, a kitűnő tanuló. Vitte a csomagot a nyilvános udvari illemhely oldalánál levő szeméthalomra. Sokan elkísértük.

Eltelt azóta harminckilenc év, és most sem tudom, hogy a madár halva, vagy alélta került-e a ganédombra.

Nem szeretem a madarakat, csupán sajnálattal vegyes mély szomorúságot érzek, ha feléjük pillantok, mert meghalnak, vagy mégsem, sohasem tudhatom.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

Dobó Georgina: Furcsán

Furcsa az Élet.
Sokszor más lapot oszt, mit
Kéne. Nyelni kell.

Petres Katalin: Haiku

Valóság írja
meg mindig a legfurcsább
történeteket.

Pelesz Alexandra: Vereség

Magas karfájú, puha párnákkal bélelt trónomon ülve bámulok le az előttem elterülő csatamezőre. Tökéletesen látok innen mindent. Látom saját hadseregem támadását, és az ellenfél válaszát is. Jó döntés volt ide, a palota tágas erkélyére helyezni a trónt.

Én már nem tudok harcolni. A lábam alig bír el, karjaimban nincs erő, nem tudok lóra ülni, és gyalogosan sem vennék hasznomat. Alig-alig tudok a nép segítségére lenni, inkább csak feladat vagyok a számukra: az öreg, ősz király, akit meg kell védeni.

Szégyenszemre az én drága királyném férfiakat is megszégyenítő módon vetette be magát a csatába. Ügyesen küzd, folyamatosan figyelem minden lépését. Majdhogynem a legjobb harcosom. Önerzetem nehezen viseli, hogy míg én megbújok gyalogos katonáim mögött, ő beveti magát az ellenség soraiba, és harcol. A szemem sarkából oldalra pillantva látom, hogy a fölém magasodó bástyáról is rám merednek az óvó tekintetek. Pontosabban hol rám, hol az ellenfél katonáira, hogy azonnal a védelmemre kelhessenek, ha valaki túl közel merészkedik.

Még ilyen távolságból is hallom a lovak fájdalmas nyerítését, ahogy egy-egy lándzsa keresztüldöfi a szívüket. Látom földre rogni őket, érzem a vér szagát, ami áztatja a csatamezőt. Lemerevedve szemlélem, ahogy egyre több jó harcosom esik el.

Az ellenfél közelít, minden perccel közelebb jut a palotához, hallom az idegen csatakiáltásokat, a paták dübörgését. Mindjárt ideérnek. Életemben először gondolok arra, milyen lesz meghalni. Milyen érzés lesz, mikor elszáll belőlem az élet, és csak egy rakás csont és hús maradok.

Fájni fog vajon? Kibírhatatlan lesz? Vagy talán egy másodperc alatt túlleszek rajta? Biztosan attól is függ, hogyan végeznek majd velem. Elég lesz egy dőfés a szívbe, vagy lefejeznek talán? Órákig kínoznak, elnyújtva haldoklásom, vagy arra törekszenek, hogy megrövidítsék a szenvedést?

Kár hosszasan gondolkozzom ezen, ugyanis hamarosan megtudom a választ.

Itt vannak.

Lehunyor a szemem, némán elköszönök a királynémtől, aki tán már holtan hever a csatamezőn, elköszönök a népemtől is, végül megköszönöm Istennek a hosszú, szép életet.

Elsőként gyalogos katonák törnek ránk, a bástyákon tartózkodó harcosaim próbálnak rájuk rontani, menteni a menthetőt, menteni engem... de túl sokan vannak, túl erősek, és az egyik idegen katona már a nálunk rabul ejtett foglyaikat szabadítja ki. Túlerőben vannak.

Percek kérdése, hogy megtaláljanak engem is, és akkor mindennek vége. Elveszik a népem, a seregem, elveszik a haza. Mindennek vége lesz.

- Gyuszikám, gyere, kész az ebéd! - hallom meg az én drága Juliskám hangját a hátam mögül.

- Egy pillanat! - kiáltok vissza. - Ezt a menetet még lejátszom!

Tekintetem újra a sakktáblára téved, a sötét bástyát behúzom a g1-re.

- Matt! - kiáltok.

Meghaltam. Nem is volt olyan vészes.

Felállok a fotelból és a konyhába indulok, hogy egyek egy kis nokedlit pörkölttel.

Dobó Georgina: Furcsa

Az
Élet
Színház - ezt
Állítják. Így
Különös és szép!

Petres Katalin: Apeva

A
furcsa
történet
valóságos
láncszemek sora.

Vermes György: A túl hosszú házasság következménye

Kedves, hogy úgy hívja a nejét, hogy *Édesem*,
Ilyen sok év után még mondja, hogy *Szerelmem!*
Valahogy meg kell oldanom,
Őszintén meg kell mondanom,
Arra, hogy hogy hívják, már nem emlékszem!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Jósok

Amikor 17 éves voltam, édesanyám elkísérte kártyavetőhöz az unokanővéremet, mert az nagyon szerette volna tudni, hogy egy bizonyos fiú lesz-e a párja. És ha már ott volt, természetesen ő is vettetett kártyát - előbb rám, majd saját magára. Ez a jós anno azt mondta:

- Egyenruhás lesz a férjre, és olyan ember, akit ismer, de nem tudja róla, hogy ismeri, és előre lesz a gyerek.

Ezen anyu nagyon megdöbben, és kérte, hogy neki is vesse ki a lapokat. Ezt a jós meg is tette, de amint anyu elemelte a kártyát és azokat a jós szétterítette, pár pillanatig csak nézte, majd összekeverte, és közölte:

- Elfáradt a kártya.

Pár hónappal később motorbalesetben meghalt az édesapám. Anyukát rettenetesen megviselte, hónapok teltek el, mire kicsit jobban lett, és egyedül kiment a piacra vásárolni. A harmadik sorban szembe jött vele a cigányasszony, aki félbehagyta a kártyavetést. Ránézett a talpig feketeiben járó anyámra, és csak annyit kérdezett:

- Ugye meghalt az ura? Ezt láttam, azért nem vetettem tovább. Nagyon sajnálom.

Ezt hallva anyu elmesélte nekem a rám vetett jóslatot, és igyekezett a lelkemre beszélni, hogy nagyon vigyázzak, ha majd lesz barátom, mert milyen nagy szégyen lenne, ha a jós minden szava beigazolódna. Ne felejtsük el, ez 1974-ben történt, és anyukám egy nagyon vallásos, prűd, falusi asszony volt.

Majdnem két év telt el, amikor megismerkedtem egy mozdonyvezetővel - aki ugye egyenruhát hordott -, és másfél év együtt járás után összeházasodtunk. Nem sokkal az esküvőnk előtt kiderült, hogy másod unokatestvérek vagyunk, és egyszer - kb. háromévesen - találkoztunk egy falusi búcsúban. Ez úgy történt, hogy az én nagymamám és az ő anyukája, mint távoli rokonok megálltak beszélgetni, és mi ez alatt egy nagy vízdeszánál - amelyből kis horgászbotokkal műanyag halacskákat lehetett kihorgászni - együtt játszottunk. Tehát valóban ismertük egymást - csak nem tudtunk róla. És hogy mi az igazság a jóslat harmadik részével kapcsolatban? Hát csak annyi, hogy 8 hónappal az esküvőnk után egy több mint négykilós kisfiút szültem, akiről bizony egyik nagymama sem hitte el, hogy koraszülött - hiába bizonygatta a szülésznő.

Szóval, ha tőlem azt kérdezi valaki, hogy hiszek-e a jóslásokban és a különféle mágiákban - nem merek egyértelműen nemet mondani. Bizonyára léteznek „látók”, kell, hogy legyen valami magyarázata az ilyen és ehhez hasonló jóslatoknak. De hogy kik a csalók, és kik azok, akiket valamiféle természetfeletti erővel áldott - vagy vert - meg a teremtő, ezt bizony nagyon nehéz eldönteni. Volt egy ismerősöm, egy brókercég alkalmazottja, aki évekkal ezelőtt azt mesélte nekem, hogy az ő szerelmi élete hosszú éveken át azért nem volt rendben, mert a régi barátnőjének az anyja - aki egy félig cigány nő volt - szerelmi kötéssel tette őt szerencsétlenné. Természetesen hitetlenkedtem ennek hallatán, de ekkor elmesélte az életének azt a szakaszát, és kellően elbizonytalanított.

A történet tíz évvel ezelőtt kezdődött, amikor Attila és Gyöngyvér egymásra talált. Az Erdélyből jött hölgygel eleinte nagyon szerették egymást, de aztán úgy döntöttek, külön folytatják. Gyöngyvér édesanyja, Mária nagyon szeretne volna, ha a kapcsolatuk tovább folytatódik, és meg is próbált mindent annak érdekében, hogy újra összehozza őket. Imponált neki, hogy Attila „jó parti”, hiszen az ő szemében a bróker egy nagyon menő foglalkozás volt, és abban bízott, ha a lánya hozzá megy, ő is átköltözhet hozzájuk Magyarországra. Mindketten nevettek az egészen, nem tulajdonítottak neki jelentőséget. Elváltak útjaik,

és Gyöngyvér hamarosan talált új társat, de kapcsolatai sorra mentek tönkre. Attila pedig sehogy sem találta az igazit. Időnként találkoztak, és ilyenkor ellenállhatatlan vágyat éreztek, hogy újra együtt legyenek, akár csak egy éjszaka erejéig, annak ellenére, hogy mindketten tudták, ők nem szeretik egymást.

Végül megfogadták, hogy bármi történjen, soha többet nem találkoznak. Gyöngyvér Németországba költözött és a Deutsche Telekomnál helyezkedett el, és Attila is munkahelyet váltott. Mindketten családot alapítottak, és amikor már úgy gondolták, minden rendben van, kiderült, hogy ugyanazon a munkahelyen dolgoznak, és egy konferencián újra egymásra találtak. Kezdték azt hinni, többet nem kerülhetik el egymást: Gyöngyvér otthagya a férjét, és összeköltöztek, de folytatódott a "se veled, se nélküled" állapot, ami Attilát teljesen tönkretette, már az öngyilkosság gondolata foglalkoztatta.

Gyöngyvér mindig is vonzódott az ezoterikus dolgokhoz, ezért úgy döntött, egy jóshoz fordul, hátha tud rajta segíteni. Ez volt Gyöngyvér életének legjobb döntése. A jóslás során kiderült, hogy őket láncos szerelmi kötéssel kötötték egymáshoz, ami azt jelenti, hogy egyik fél sem bír meglenni a másik nélkül, a másik hiánya fizikai fájdalmat és betegséget okoz. Éppen időben vették észre, ugyanis Attilánál egy héttel korábban daganatot diagnosztizáltak. Amikor kiderült, mi az, ami őket folyamatosan egymás karjaiba kergeti, közösen kérték a szerelmi kötés eltávolítását, és az is érdekelte őket, hogyan került ez rájuk. A tisztító mágia során kiderült, hogy anno Gyöngyvér édesanyja szakembert kért meg arra, hogy a kettőjük életét összekösse. Miután felszabadultak a szerelmi kötés alól, szinte egy teljes hetet átaludtak. Az ismerősöm azt mesélte, olyan érzés volt, mint mikor valaki mázsás súlytól szabadul meg, egyik pillanatról a másikra.

A történet vége, hogy Gyöngyvér kibékült a volt férjével, és azóta már két kislány is született. Attila pedig végre megtalálta az igaz szerelmet, és a daganata néhány kezelés után nyomtalanul eltűnt. Amikor az édesanyját kérdőre vonták, elismerte, hogy próbálkozott ilyesmivel, és mágus

segítségét kérte, de ő maga sem hitte, hogy ennek hatása lenne, ezért már el is felejtette az egészet.

A mágia nem játék, és sajnos nemcsak jóra, de rosszra is használható. Életeket tehet tönkre, ha nem megfelelő módon alkalmazzuk a mágikus technikákat. Azt mondják, léteznek olyan mágiák, amelyeket nyugodtan kipróbálhatunk, ezek kevésbé veszélyesek, és mivel ezek fehér mágiák, kárt nem okozhatunk velük. De azért ha arra gondolok, hogy valaki az én életemben ilyenrel próbálkozna ... hát nem örülnék neki.

Szabó Eszter Helka: Boszorkányok mégis vannak

A lángok körbenyaldosták a bejárati ajtó keretét. A legerősebb falni kezdte az előszoba abroszát, majd vörös testét rácsavarta az asztalka lábára. Heni, az apja és anyja kétségbeesetten rohant a fürdőszobából teli vödörrel, a zománcos lavórral meg az összes nyeles felmosóval, de minden hiába! A tűz katonái bevették az előszobát, sőt, már a folyosót is megcélozták, ahonnan a lakás összes többi helyisége nyílt. A tűzoltókat Mara, Heni anyja már kihívta, de a tűz olyan vézesen terjedt, hogy nem maradt más, mint menekülni. Magukhoz vették a bankkártyájukat és azt a kevés készpénzt, amit otthon tartottak. Az apjuk feltépte a szobaablakot, kiugrott a virágoskertbe, aztán mind követték.

Heni verítékben úszva ébredt ezen a csütörtöki reggelen. Alig múlt öt óra, noha hatkor szokott kelni. A férje, Martin karját érezte a vállán. Aggódva kérdezte:

- Valami rosszat álmodtál, drágám?
- Borzalmat! Azt álmodtam, hogy leégett az érdrageti házunk...
- Mindenféle zagyaságot összeálmodsz. Ez biztosan nem történik meg!
- Nem, ez olyan valószínűtlen - motyogta Heni, még mindig a rossz álom hatása alatt. Hét órakor már a reggelit fogja felszolgálni a panzióban, széles mosollyal az arcán, majd németül kíván jó étvágyat a tojásos rántottához és a kakaóhoz. Martin is korán kezd, mert hamarosan új vendégek jönnek. Mindig egyformák a napok. A vendégek is alig különböz-

nek. Szerencsére hamarosan húsvét. Húsvét után három napra eltávozhhatnak, aztán újra hajtás. Tavaly októbertől dolgoznak ebben a Graz melletti panzióban, de heti fél napnál több pihenőidőt még sohasem kaptak. Mégis megéri szobalánynak lenni, mert legalább fizetnek - gondolta Heni. A párja is a pénz miatt vállalta a londiner szerepét: cipeli a bőröndöket, kézításkákat, kíséretet a vendégeket, beállítja a netet, a tv-t, a klímát, a világítást. Heni ágyneműt cserél, felszolgál, takarít a nap tizenkét órájában. Gépies mozdulatokkal vette ki a pirítóst a szendvicssütőből, de ma valahogy nem ízlett... Az a szörnyű álom... Csak telne már el ez a néhány műszak...

Két ágyneműcsere között felhívta az anyját. A szokásos „megvagyunk” után az anyja rögtön rákérdezett, hogy mit főzön. Heninek feltűnt, hogy most nem beszél a férjéről, sőt, még Zsoltit, a bátyját sem emlegeti. Eddig nem volt társalgás Zsolti nélkül. Aztán elköszönt az anyjától, mert várta a következő szoba. Érezte hangjában a remegést.

Az ezüstsárga Toyota Corolla zötyögve fordult be Heniék utcájába. A lány furcsállotta, hogy az évek óta kátyús út is jó érzéssel tölti el. Hamisítatlanul hazai - gondolta szomorkásan. Aztán hiába meresztette a szemét: a ház teteje sehol! Innen, a kanyarból már látnia kellene. Keveset aludtunk a hosszú út miatt, úgy látszik - gondolta bosszúsán, majd idegesen tekerte lefelé a kocs ablakát. A ház elé érve már látták, hogy nagy a baj. Hiányzott a tető. Pernye, korom mindenütt, bár a falak álltak. Az anyja, Mara futott elébük. Dagadt volt a szeme a sírástól, de jókedvet erőltetett magára.

- Isten hozott hát benneteket! Hát, ide jutottunk... De élünk, gyerekek! Örüljete, hogy nem temetésre jöttetek haza... - hadarta, majd a lánya nyakába borult. Heni próbálta visszatartani a könnyeit. Jött az apja is széles vigyorral, majd hirtelen elkomorodott. Üdvözölte őket, aztán nem szólt egy árva szót sem.

- Gyertek hát, üljete le! Olyan messziről jöttete, biztos elfáradtatok - invitálta őket Mara. Heni tekintete repdesett régi otthona falain, de égés nyomai a nagyszobában már sehol sem látszottak. Bele sem mert gondolni, mekkora lehet a kár, ha az egész padlás és még az előszoba is

kiégett, abba meg végleg nem, hogy mi lesz később? Lesz saját lakásuk valaha is?

Martin, a férje, hallgatag természetű. Nem fog kérdezni semmit, ő meg egyszerűen nem mer. Az anyja mindig bőbeszédű volt. Most is ő törte meg az egyre nehezebb csendet.

- Az éjjel a rendőrök is jöttek. Egy benzineskannát találtak az udvaron, szóval direkt gyújtották fel a házunkat. A Kövicsék, azok a szemétládák az oltás után a két farkaskutyájukkal be akartak jönni a házba, de apád elkergette őket. Szemét, ingyenélő népség! Az asszonyt minden héten más férfival látni. Az ura továbbra is kamionozik, de tegnap mind a kettőt itt ette a fene. Az a tolvaj gyerek naponta jár be a rendőrségre...

Heni az anyja kezét simogatta. Próbálta vigasztalni, de érezte, semmit sem ér az már ilyenkor.

- Nyugodj meg, anya... nyugodj meg, kérlek! Elmúlt az egész... Mara a szavába vágott:

- Az volt az egészben a legszörnyűbb, a röhögő pofák... Álltak a kerítésnél, bámultak befelé és vigyorogtak... Nem segített volna egyik sem! Szegény bátyád belebetegedett ebbe az egészbe, még poroltót is hozott a cégtől, de hiába...

- Három fecskendővel sem volt elég a víz. A negyedikkel tudták csak eloltani - kapcsolódott be a beszélgetésbe az apjuk.

- Nálunk csak egyszer volt tűz a faluban, de még ki sem értek a tűzoltók, már jöttek az emberek vödörrel - magyarázta Martin, majd széles mozdulatokkal mutogatta, milyen készségesen igyekeztek oltani a tüzet Pusztazámoron.

- Érd az más - mondta szomorúan az anyjuk, aztán folytatta azzal, hogy sokan még a szomszédokat sem ismerik. Mit lehet várni egy ilyen helyen?

- Ma délután jönnek a biztosítótól - közölte az apjuk.

- Tényleg, hogy vettétek észre az egészet? - kérdezte Heni, de meg is bánta, mert szóról szóra ugyanazt mondták el, amit álmodott. Ez nem lehet igaz - gondolta kétségbeesetten. Félrehúzta az anyját, a férjének annyit mondott, hogy megfájdult a feje, kimennek levegőzni.

A diófa alatt elmondta az anyja, hogy talán boszorkány lehetett az előző életében, mert gyakran álmodja, hogy meggyújtják alatta a máglyát. Amikor a tűz a talpához ér, mindig akkor szokott felébredni. Heninek is rémlett, hogy az anyja rossz alvó volt. Néha még éjszaka is felkelt, járkált egy kicsit, aztán lefeküdt, visszaaludt. Sohasem mondta, miről álmodott: akkor sem, ha kérdezték. Furcsa, hogy most elmondja ezeket a dolgokat - gondolta Heni. Azokat az embereket sem ismerjük igazán, akikkel együtt élünk? Önmagunkat sem, hiszen én is megálmodtam ezt a szörnyűséget. Sohasem hittem, hogy ilyen létezik - fűzte tovább magában.

Délután Martinékhoz mentek ki Pesterzsébetre, mert Pusztazámorról két éve oda költözött a család. Úgy döntött a házaspár, este visszamennek Érdligetre. Mara tortával várta őket. Ott volt Zsolti, a lány bátyja is.

- Anya, ezt igazán nem kellett volna! Ne haragudj, de én... - nem folytatta, hanem letette a villáját a tortaszelet mellé.

- Mit vagy úgy oda? Attól, hogy a házunk leégett, az élet még megy tovább. Ma végre magyar módra ünnepelhetitek a húsvétot! Nem mondom, hogy nekünk valami vidám volt, de mégis ünnep. Ti meg olyan ritkán vagytok itthon. Szedd már össze magad, Heni!

- Addig örülj, amíg nem neked kell tüzet oltanod! - kapcsolódott a beszélgetésbe Zsolti, majd átszellemült arccal folytatta: - Rettenetes volt látni, ahogy lángol a ház, te meg hiába próbálsz oltani, nem megy!

Heni elszégyellte magát. Amíg ő elvolt Ausztriában, a többiek küszködtek... Vége ennek is, inkább előre kellene tekinteni, de mi lesz ezután? Minden más lesz, nagyon más - ezt érezte minden porcikája. Este bekapcsolták a tévét. Magyar adást nézhetett, annyi hónap után. Miért nem ez tudatosodik benne? Miért nem az a fontos, hogy magyarokkal van körülvéve, nem osztrák személyzettel? Igaz, ott van még Jovánka is, aki horvát, a németet is szláv akcentussal beszél, de magyarok? Magyarok csak itt vannak, na meg a tévében. Kedvenc műsorvezetője, Kepes András beszél. Olyasmit mond, hogy képzeljék el, kedves nézőink, hogy egyik napról a másikra leég a házuk ... Neeem! Ez nem lehet

igaz! Heni felpattant, és ökölrel bele a képernyőbe... Fájt a keze, magánkívül ordított, Martin alig bírta megfékezni.

- Vissza kell mennünk! Holnap este már dolgoznunk kell. Azt mondta a főnök, hogy húsvét után csökken a forgalom ... erre gondolj!

Kissé megnyugodott, mert Martin másik adóra kapcsolt. Valami főzőműsor ment. Nem tudta lekötöni. Bambult a képernyő előtt. Ekkor a férje egy remek ötlettel rukkolt elő:

- Drágám, mi lenne, ha a Fészen ránéznénk az ismerősökre?

- Jó ötlet - mondta Heni, majd halványan elmosolyodott. Kinyomták a tévét, majd ki-ki lájkolta az ismerősöket, osztogatta a vidám bejegyzéseket. Miért vagyunk ennyire képmutatók? Megéri? Másnak nem kell tudnia erről a szörnyűségről. Ne idegesítsük őket - gondolta a lány, majd búcsúzóul egy óriási, röhögő matricát posztolt a profilján. Még szerencse, hogy szegény anyja nem fészbukozik, mert a kárörvendő érldligetiek jutnának eszébe...

Másnap hajnalban indultak. Heni érezte, hogy semmi sem lesz már olyan, mint eddig. Arra gondolt, hogy vannak még boszorkányok, mint az anyja és ő, de az maradjon a kettejük titka! Igen, úgy van, ahogy az anyja mondta: élni kell, akármilyen sokat is kell még gürcölni. Maga is furcsállotta, hogy frissnek, kipihentnek érzi magát. Készen áll a másik életére, ahol ő lesz a jó boszorkány.

Szabó Edit Irma: Visszavonulás

Kattant a zár,
valaki megzavarta tán
a szűkös időkeretbe
préselt találkozást.
Az ajtó nem nyílt ki,
de ránk telepedett
a bénító félelem, és
elkeseredés-tócsában

lépdelt a lehetséges veszély.
Intő jel ez, mely nyomán
bekúszott gondolatunkba
az önkéntes felismerés:
a visszavonulásba fojtott vágy,
hogy belássuk,
legbelül hiába feszít,
a keserédes játszóház bezárt.

Czegény Nagy Erzsébet: Minek nevezzem történet

Életem egy olyan szakaszában, amikor mindenre fogékony voltam, vonzott az ismeretlen, sok mindent ki szerettem volna próbálni, egy ilyen időszakomban találkoztam a szcientológiával.

A megismerés nem tartott tovább egy fél évnél, s az óta elhatároltam magam tőle, de ebben az aránylag rövid időszakban történt velem egy olyan eset, ami kihatott egy későbbi életrszakaszomra. Részt vettem jó pár előadáson, teszten, s eljutottam odáig, hogy életem első auditálásán részt vehettem. Ennek lényege, hogy kitöröljük magunkból régi sérelmeinket, rossz emlékeinket, ami által megkönnyebbülünk, boldogabbak lehetünk. Egy kedves házaspár auditált. Kissé még szkeptikus voltam ebben a témában, s eleve fenntartással ültem le elébük.

- Csukd be a szemed - mondták - s próbálj koncentrálni egy olyan esetre veled kapcsolatban, ami rossz emlékeket idéz fel benned! Próbáld magad elé képzelni az esetet, éld bele magad, mintha csak a jelenben történe.

Próbáltam. Nem ment. Kérdezték, mit látok. Mondtam, semmit. Tovább bombáztak ezzel a kérdéssel: „Mit látsz... mit látsz?” Felsejlett előttem egy homályos kép, valami üregben egy ember formájú alakot láttam feküdni, az üreg falai ereztettek voltak, kissé fényesek, az alak sötét. Újabb kérdések záporoztak: „mit látsz még? Mit látsz még? Nézz körül! Mit érzel? Mi van körülötted?” Nem látok semmit... nem látok semmit... - hajtogattam perceken át. Ekkor a belsőmből, mélyről, valami megnevezhetetlen feszültség vagy görcs kezdett felkúszni az ágyékomtól a torkomig, és kitört belőlem a zokogás. Ömlött a szememből a könny, és csak hajtogattam, hogy nem látok semmit... nem látok semmit. Egy idő után kezdett változni a kép, s magam előtt láttam egy völgyet, két oldalról hegyvonulat, közepén tó, s távolban a hegyek között csodálatos fény ragyogott. Gyönyörű volt!

Ekkor elapadtak a könnyeim, s lassan megnyugodtam. A házaspár kiszólitott ebből az állapotomból, s visszatértem a jelenbe.

Később utánakutakodtam a látomásomnak, ami azt sejtette velem, hogy talán a magzatkoromba jutottam vissza, s én voltam az alak, amit lát-

tam, az üreg pedig az anyaméh lehetett. Még Édesanyámat is megkérdeztem később, nem történt e valami olyan eset, amikor terhes volt velem, ami nekem esetleg traumát okozhatott. „De igen” - mondta. „Egyszer Édesapád részegen nekilökött az asztal sarkának, s úgy megütöttem a nagy hasam, azt hittem, elájulok.”

Lehet, ezt a fájdalmat sikerült felidézni az auditálás során? Lehet, azért hajtogattam, hogy nem látok semmit, mert az anyaméhben voltam? A furcsa történetnek ezzel még nincs vége. Évekkel később, amikor eljutottam oda, hogy verseimet nyomtatásban is ki szerettem volna adni, a könyvborítómhoz még nem volt elképzelésem. Az interneten szörföztem, amikor megláttam egy festményt. Nem akartam elhinni, mit látok! Azt a látomásom, ami az auditálásom során elém vetült és megnyugtatót. A hegyekkel, tóval és csodálatos ragyogással a hegyek között. Ugyanaz volt! Nem hasonlól! Ugyanaz!

Az alkotó festőművésszel felvettem a kapcsolatot - akivel attól kezdve is barátságban vagyunk -, és ő hozzájárult, hogy az ominózus festmény fotója legyen első verseskötetem borítóján. Így lett a címe is Fény-térben. Minek lehet ezt a történetet nevezni? Furcsának, különlegesnek, hihetetlennek, érdekesnek?

Nem is ez a fontos, csak azt tudom, életem egyik sorsszerű élménye volt.

Jártó Róza: Furcsa a történet, akárcsak az élet

Szinte minden nap kint ülök a parkban, ha épp nem esik az eső, vagy nincs valami igazán rossz idő. Persze csak tavasztól késő ősziig. Így minden nap láthattam, amikor ez a kis család erre sétált. Először csak ketten jöttek. Az ifjú, büszke fiú és a gyönyörű leány. Úgy kapaszkodtak egymásba, mintha a gyöngye szellő is el tudná szakítani őket egymástól. Eltelt pár hónap, és az ölekezésből kézen fogva sétálás lett. A lányka szemmel láthatóan babát várt. A kismama ragyogott a boldogságtól, a fiú meg komoly arccal várta az ismeretlen, apai érzést.

Amikor újra megláttam őket, egy babakocsit toltak, kedvesen összeölelkezve, a nagyobbik gyermek meg a kis biciklijén körözött a szülei és

a testvére körül. Mikor odaért az apja és az anyja háta mögé, kis kezével megsimogatta őket, akiknek a mosoly még szélesebben ragyogott orcájukon erre az érintésre.

A parkban ülve szinte vártam azt a pillanatot, hogy felbukkanjon a kis család a sarok mögül, de sokáig nem jöttek. Több tavasz és több ősz is elszállt, amikor megint erre jártak. Kézen fogva érkeztek, előttük sétálva a két kisfiú, akik sűrűn hátra-hátra nézegettek. Gyermeküket nem is láttam még így örvendeni egy családi sétáláson, szemükben több volt az aggodalom, mint az öröm. Gyorsan elszállt ez az év is.

Az eljövő tavasz vége felé futottam össze megint velük, épp a fagyos-szentek előtti, Orbán nap előtt. Először nem is figyeltem rájuk, mert most csak az anya, a két fiúcska és a pici baba volt itt, akit babakocsiban tolt az anyuka. A kisebbik fiúcska, mint egy kicsikó ugrándozott, a nagyobbik az anyja mellett jött, egyik kezét óvón a babakocsi oldalán tartotta.

A nyár nagyon meleg volt, így ritkán, esetleg csak az est előtti órában sétálgattam egy kicsit a parkban.

Már becsöngettek az iskolákba', mikor újra láttam a kis családot. A szemlátomást lefogyott anyukát és a gyerekeket. A kicsi már ült a babakocsiban, a fiúk meg csintalanul futkostak. Innen a parki fák takarásából úgy láttam, hogy kislány a babakocsiban ülő.

Két hétre rá meg a férfit láttam, egy telt, piroszozsgás nővel volt. A nő úgy csimpaszkodott a férfiba, mintha sosem akarná elengedni. Ez meg hagyta, inkább megadással, mint élvezettel.

Megérkezett az ősz, széllal, esővel, nem egyszer viharokkal. Ilyen ősz után nem is reméltük, hogy olyan csodás telünk lesz. Sokszor esett a hó, szállingózott, rég nem látott nagyságú hópelyhek libegtek a levegőben és emellett sütött az arcpirosító napocska is. Télen még sosem láttam a családot, de most jöttek. A pici lány fülig betakarva ült a szánkón, és a két bátyja húzta. Az anyuka meg sétált utánuk, kedves anyai mosollyal. A hó sokáig kitartott, és a család, a csonka család, sűrűn jött erre a park felé.

Egyik nap, épp mikor a napi sétámról tértem haza, megláttam két nőt. Nézésem szerint anya és lánya volt. Erre sétáltak. A fiatalabbat rögtön megismertem. Az a piroszozsgás nő volt, aki pár hónapja annak a család-

nak a férfi tagjával erre sétálgatott. A két nőt nem találtam különösen érdekesnek, ezért én is hazamentem, el is felejtve ezt a találkozást.

Több hónapra rá, mikor már a tavasz is épp elköszönőben volt, újra láttam a családot. Nem vagyok egy érzelmes fajta, mégis könnybe lábadt a szemem a látványtól.

Az anya előtt a két fiú lépdelt, kicsit hátrébb – mert a járdán csak így fértek el – meg az apa jött, nyakában a nevető, mosolygó kislánnyal, aki a picit kezével kapaszkodott az apja hajába.

Leültem a padra, és akkor láttam meg a szivárványt. Épp a kis család mögött fénylett, beragyogva az eget!

KUTASI HORVÁTH KATALIN: KÖNYVAJÁNLÓ

Kutasi Horváth Katalin: Fagyöngylét című kötetéhez

Fagyöngyvilágunkban egyre csak élőködünk és élőködnek rajtunk. Hányféle kín gyötör minket! Rendszeresen megmérgeznek, hányszor mérgeskedünk s így mérgezzük mi magunk is! Gyógyerő rejlik bennünk, a szeretet, a megértés, az elfogadás ereje, s mégis többször ártunk tán – magunknak is, hát még egymásnak – mint amennyit használunk.

Az erdőket könnyekre fakasztjuk, fájunk nekik, de mi magunk is könnyezünk olykor, hisz kártékonyak vagyunk, miközben sérülékenyek is. Elszívjuk néha akaratlanul is mások erejét, s néha észre sem vesszük, hogy a magunké is megfogyatkozott a saját nyavalyáink, vagy mások kínja, nyűgje által. Sárgák lehetünk az irigységtől, sápadt-fehérek az ijedségtől, mint a fagyöngy bogyói, s mindkettő ragadós...

Fagyöngylétünkben – miközben életfánkat pusztítjuk – jópáran próbálunk megmaradni, túlélni, szépséget teremteni, örömet is fakasztani, gyönyörködtetni, miközben tudjuk: lepereghetünk, s persze el is taposhatnak minket. Fel-feltörnek vágyaink, s elrepülnek a szivárványon túlra. Keressük a kincset, de sokszor csak utólag jövünk rá, hogy bár birtokoltuk, már elveszítettük...

A kötet novelláiban szeretném megragadni az időt, s a messzét, hogy a meglelt hangulatgyöngyöket koszorúba fonhassam, mielőtt végleg elgurulnának.

**KUTASI HORVÁTH KATALIN:
ALKOTÓI KÖZELKÉP - SÁGINÉ SZÜCS KLÁRA MÁRIA**

Ságiné Szűcs Klára neve jó ideje többször is felbukkant nyílt pályázatok nyertesei, helyezettjei között, s nagy örömeinkre egy ideje már tagja a Verslistának is. Mindig ott van belső pályázatainkon, játékainkon, s nemrég megjelent Sorsforduló c. novelláskötete is, melynek ajánlója előző számunkban megtalálható.

- *Kedves Klára, Hatvanban élsz és alkotsz, nevedhez köthető A hatvani ser legendája, melyről szerzői esteddal együtt a Hatvani Hírlap is beszámolt. Mit jelent számodra Hatvan?*

- Hatvanban születtem, itt jártam iskolákba, itt éltek és élnek szerettem. Ide kötnek a gyökereim. Máig hálával és nagy szeretettel gondolok általános iskolai drága osztályfőnökömre, Berki Sándorné, Zsuzsa néniére, akinek nagy szerepe volt abban, hogy pedagógus lettem. Orosz tagozatos osztályba jártam, a nyelv tanulását a középiskolában is folytattam. Munkáim során különféle feladataimban sok társadalmi, közéleti megbízatásom is volt, úgy is mondhatnám, aktív részese voltam városom életének. Hű maradtam, pedig volt egy idő, amikor úgy éreztem, a város „száműzött” engem. Az írással tértem vissza a település vérkeringésébe.

- *Mesélnél családdról, gyermekkorodról?*

- 1954. február 19-én születtem, egy fiú ikertestvérem van. Vele ma is egymás szomszédságában lakunk. Szüleim kereskedők voltak, élelmszerűzetben dolgoztak. Édesapám 1955-ben meghalt. Anya egyedül maradt és így nevelt fel minket. Egyszer még férjhez ment, de az a társ nem akarta a gyerekeit, elváltak. Jó emlékeket őrzök, vidám gyermekkorunk, sok hozzánk hasonló barátunk volt, annak ellenére, hogy sokan éltünk egy kicsiny házban. Anya mindig dolgozott, kicsi korunkban a nagymama ügyelt ránk. 11 évesek voltunk, amikor önálló lakásba költöztünk. Bár nehezen, de édesanyánk sok munkával mindent igyekezett előteremtteni. Jól tanultunk, mindketten több diplomát szereztünk. Édesanyám haláláig velünk élt, s csak remélni tudom, hogy sikerült valamit visszaadnunk neki azért a rengeteg jóságért, áldozatvállalásért, amivel minket felnevelt.

- *Felfedeztelek az Oktatási Hivatal oldalán, bizonyára nagyon fontos szerepet töltött be életemben a nevelés, oktatás. Mesélj egy kicsit erről is, kérlek!*

- Egerben, a Ho Si Minh Tanárképző Főiskolán szereztem orosz-testnevelés szakos tanári diplomát, a nyelv oktatásának megszüntetéséig leginkább orosz tanítottam. Abban az iskolában kezdtem dolgozni, ahová kisiskolásként jártam, 2007-ben ott lettem egy nagy összevont óvoda és általános iskola igazgatója, majd a kör bezárult, innen bocsájtottak el 2011-ben (felmentéssel 2012 júniusában). Közben dolgoztam városi ifjúsági vezetőként, majd egy újonnan nyílt iskola igazgatóhelyetteseként visszakerültem az oktatásba. Ez 1986-tól 2007-ig tartott, s ezt az időszakot tartom szakmai életem legszebb és legnagyobb kihívásokat tartalmazó időszakának. Itt lettem 1996-ban igazgató, 6+6 osztályos szerkezetben gimnáziumként érettségizett osztályaink is voltak. A semmiből, nagy ellenállás közepette kezdtük társaimmal az új intézmény pedagógiai, szakmai életét és szervezeti struktúráját felépíteni. Az iskolát később is az innovatív és vállalkozó szellem jellemezte. Az ének-zene tagozat mellé az Értékközvetítő és Képességfejlesztő Pedagógiai gyakorlatot is bevezettük. Szakmai munkámban kiemelkedő jelentőségűnek érzem a COMENIUS 2000 közoktatási minőség-biztosítási programban való közreműködésemet.

- *Mióta írsz? Mi sarkallt erre?*

- Pontosan tudom: 2011. szeptember elsején ültem le a laptopomhoz, hogy naplószerűen kiírjam magamból kétségbeesésemet, kilátástalanságomat. Majd ráakadtam a Verslistára, ahová elküldtem 3 kis történetet. Iskola-téma volt. Így kezdődött...

- *Megjelentél többször is a Sodrásban és a Szárnypróbálgatók c. antológiában, és természetesen fent vagy a Poeta Portalon. Hol találkozhatunk még írásaiddal? Melyik eredményedre vagy a legbüszkébb?*

- Megjelentek írásaim a Garbó Kiadó, az Evokáció Produkciós Iroda és Kiadó Kft. tematikus antológiáiban, a Heves Megyei Hírlapban 3 évben is Karácsonyi történetek témában, a Hatvani Kalendárium számaiban is. Mind kedves, mindegyik nagy öröm. A legboldogabbá a visszatérés tett, amikor a

helyi pályázatot megnyertem, illetve elfogadták írásaimat a kalendárium számaiba. Írtam egy Emlék(ező)könyvecske (2012) című múltidézőt a 40. érettségi találkozóknra, amivel örömet szereztem társaimnak.

- *Kik voltak hatással írói látásmódodra? Kiket olvastál szívesen?*

- Gyermekkorom óta szeretek olvasni, a regények mellett legjobban az elbeszéléseket kedvelem. Faltam anno Jókai, Mikszáth műveit s a különböző novellaválogatásokat. Mostanában a Verslistán, ill. a Tollnokok Társasága oldalain és a nyomtatásban megjelentek olvasása köt le. Tagja vagyok egy helyi Olvasó Körnek. Legutóbb Grecsó Krisztián írásaiból szemezgettünk.

- *Van esetleg valamilyen hobbid, kedves elfoglaltságod?*

- Az írás most a legnagyobb hobbim, ha ezt annak lehet nevezni. Mióta a férjem is nyugdíjas, próbálunk minél több élményt gyűjteni, havonta egy országjáró csapattal kirándulunk, múzeumokba, érdekes emlékhelyekre járunk, egy másikkal leginkább Erdélybe utazunk, szeretjük (és szükség is van rá) a gyógyfürdőket, részt veszünk a város kulturális programjain.

- *Hogyan telnek napjaid mostanában? Milyen terveid, céljaid vannak akár a magánéletben, akár az irodalom, az írás terén?*

- Családi házban lakunk, jön a tavasz, kertezünk, virágosítunk, ültetünk. Nincsenek nagy vágyaim, ha minden ilyen rendben megy még néhány éven át az írói próbálkozásaimban, a magánéletünkben, testvéreink családjában, s az egészségünkben, akkor az elég boldogság nekem, ne-künk. Férjemmel 44 éve élünk együtt, gimis osztálytársak voltunk. Fiunk még velünk él, 37 éves, remélem, egyszer talán megtalálja élete párját...

- *Klári, van olyan, amit szívesen elmondanál, de nem kérdeztem meg?*

- Mindig emberekkel, nagy közösségekben dolgoztam. Ez sokáig hiányzott. Munkámat sok ifjúságmozgalmi, később Miniszteri Dicséret és Gyermekekért Érdemérem kitüntetéssel ismerték el. Nevemet és tevékenységemet több hatvani kiadású emlék és helytörténeti könyvben említik, így például a Hatvani Arcképcsarnok c. összeállításban. Bekerültem a Who is who Magyarországon? c. enciklopédiába és a Bajza Gimnázium Emlékkönyveibe. Örülök, hogy az irodalom, az alkotás segítségével új társakra, új életcélra találtam.

- *További nagyon sok szép írást, derűs alkotókedvet kívánunk!*

Anisse 51. születésnapja Budapesten - 2019. április 13.

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft., Győr, Viza u. 4-6.
Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)

Szerkesztő és nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

Főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu

ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

**Költészet napi folyóirat- és könyvelhagyás
Budapest, 2019. április 13.**

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
